103E JAARGANG NUMMER 12 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • DECEMBER 2003

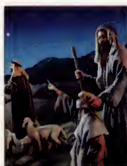
Liahona

103E JAARGANG NUMMER 12 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • DECEMBER 2003

Liahona

OP DE OMSLAG
Voorkant: J. Kirk Richards, *Moeder en kind.* Achterkant: foto Christina Smith.

OMSLAG DE *KINDERVRIEND*
Schilderij Simon Dewey, geplaatst met goedkeuring van Altus Fine Art, American Fork (Utah, VS).

ARTIKELEN

VOOR DE JONGEREN

DE KINDERVRIEND

ZIE 'KIRTLAND GERESTAUREERD', p. 32

ZIE 'EEN BED VOOR NILS', p. K6

December 2003 103e jaargang Nummer 12
LIAHONA 23992-120
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Verantwoordelijk redacteur: Dennis B. Neuenschwander
Adviseurs: E. Ray Bateman, Monte J. Brough, Jay E. Jensen, Stephen A. West
Hoofddirecteur: David Frischknecht
Directeur redactie en planning: Victor D. Cave
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Directeur tijdschriftenredactie: Richard M. Romney
Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Redactiemedewerkers: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Shanna Ghaznavi, Jenifer L. Greenwood, Lisa Ann Jackson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J. Odekirk, Adam C. Olson, Judith M. Paller, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica Weeks

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Productiemanager: Jane Ann Peters
Medewerkers ontwerp en productie: Kelli Allen-Pratt, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Howard G. Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Brent Christison, Kerry Lynn C. Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R. Peterson, Randall J. Pixton, Mark W. Robison, Brad Teare, Kari A. Todd, Claudia E. Warner

Marketing manager: Larry Hiller
Oplagedirecteur: Craig K. Sedgwick
Distributiedirecteur: Kris T Christensen

Vertaling:
CPB Vertaalbureau
Heschepad 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij liefst op diskette, of per e-mail naar nieuws@liahona.nl.

Abonnementenadministratie:
Klantenservice distributiecentrum Frankfurt
Tel. 00800 32324357
Fax 0049 6172 492860

Abonnementsprijs:
EUR 15,00. Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan. Bij voorkeur bestellen via uw unit. Bij rechtstreeks bestellen uw creditcardnummer vermelden.

Bijdragen:
Stuur manuscripten en vragen aan:
Liahona, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; of per e-mail naar: cur-liahona-imag@ldschurch.org

De *Liahona* (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd in het Albaans, Armeens, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins, Frans, Haïtiaans, Hongaars, Indonesisch, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagassisch, Marshalleilands, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samaraans, Samoaans, Singalees, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Vietnamees, IJslands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever:
© 2003 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

For Readers in the United States and Canada:
December 2003 Vol. 103 No. 12. LIAHONA (USPS 311-480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Kerstboodschap van het Eerste Presidium

In deze gewijde tijd van het jaar bevestigen wij dat de wonderbaarlijke geboorte van Jezus Christus, de Zoon van God, werkelijk heeft plaatsgevonden. Wij getuigen dat Hij de enige volmaakte Persoon was die ooit op aarde is geweest. 'Hij is rondgegaan, weldoende' (Handelingen 10:38), en wenkt ons allen: 'Kom hier, volg Mij' (Lucas 18:22).

Het is zijn heilige invloed die de mens aanzet tot daden van barmhartigheid en medemenselijkheid. Hij die 'onze ziekten [...] op zich [heeft] genomen, en onze smarten gedragen' (Jesaja 53:4) inspireert ieder van ons om de armen, de eenzamen en de vertrapten in liefde de hand te reiken.

Mogen wij er in deze kersttijd aan herinnerd worden dat de Vredevorst die de storm op het Meer van Galilea stilde, de macht heeft om de stormen in ons leven te stillen. Moge zijn vrede het komende jaar ons hart en gezin vervullen in ons streven om Hem te volgen. ■

BOVEN: ROBERT T. BARRETT, *CHRISTUS STILT DE STORM*; RECHTSBOVEN: CARL HEINRICH BLOCH, *DE GEBOORTE VAN JEZUS* (DETAIL), MET TOESTEMMING VAN HET NATIONAAL HISTORISCH MUSEUM IN FREDERIKSBORG (HILLERØD, DENEMARKEN)

DE GESCHENKEN VAN Kerstmis

PRESIDENT THOMAS S. MONSON
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Jezus nodigt ons uit ware geschenken te geven: 'Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest.' Wij hebben onbeperkte kansen om ware geschenken te geven, maar het zijn wel kansen die voorbijgaan.

In het Boek van Mormon lezen we in 3 Nephi: 'Hef uw hoofd op en wees welgemoed; want zie, de tijd is nabij, en hedenavond zal het teken worden gegeven, en morgen kom Ik in de wereld om de wereld te tonen, dat Ik alles zal vervullen, wat Ik door mijn heilige profeten heb doen spreken.'[1]

Met de geboorte van het Kindje in Betlehem kwam er een grote gave, een macht die sterker was dan wapens, een rijkdom die blijvender was dan de munten van de Romeinse keizer. Dat Kind zou de Koning der koningen en de Heer der heren worden, de beloofde Messias, ja, Jezus Christus, de Zoon van God.

Zijn uitnodiging

Geboren in een stal, met een kribbe als wieg, is Hij uit de hemel gekomen om als sterfelijk mens op aarde te leven en Gods koninkrijk te vestigen. Tijdens zijn aardse bediening leerde Hij de mensen de hogere wet. Zijn heerlijke evangelie heeft het denken van de wereld veranderd. Hij zegende de zieken. Hij liet de verlamden lopen, de blinden zien, de doven horen. Hij wekte zelfs de doden tot leven.

Wat was de reactie op zijn boodschap van barmhartigheid, zijn woorden van wijsheid, zijn levenslessen? Maar weinig mensen waardeerden Hem. Zij wasten zijn voeten. Zij hoorden zijn woord. Zij volgden zijn voorbeeld.

Door de generaties en eeuwen heen is de boodschap van Jezus dezelfde gebleven. Tegen Petrus zei hij op de oevers van het prachtige Galilea: 'Kom achter Mij.'[2] Filippus kreeg in tijden van weleer de oproep: 'Volg Mij.'[3] De Leviet bij het tolhuis kreeg de opdracht: 'Volg Mij.'[4] En ook u en ik krijgen, als wij maar luisteren, diezelfde uitnodiging: 'Volg Mij.'

Naarmate wij in deze tijd in zijn voetspoor treden, zullen ook wij in toenemende mate anderen tot zegen zijn. Jezus nodigt ons uit om van onszelf te geven: 'Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest.'[5]

Wij hebben onbeperkte kansen om van onszelf te geven, maar het zijn wel kansen die voorbijgaan. We kunnen harten verlichten. We kunnen vriendelijke woorden spreken. We kunnen geschenken geven. We kunnen goede daden doen. We kunnen zielen redden. 'Ga heen, beur de eenzamen en de treurigen op; ga heen, troost de wenenden en de vermoeiden: ga heen, spreid vriendelijke daden om u heen; o, maak de wereld wat vrolijker, meteen!'[6]

Een wijs christen heeft eens gezegd: 'Laten we Kerstmis niet in de uitverkoop doen, maar koesteren.'[7] Als wij het kerstgevoel koesteren, koesteren wij het Christusgevoel, want het kerstgevoel is het Christusgevoel.

Mijn lievelingskerstverhalen

In deze tijd van het jaar weet mijn familie dat ik mijn lievelingskerstverhalen weer lees en de fijne woorden van de auteurs overpeins. Allereerst het evangelie van Lucas — het kerstverhaal. Daarna lees ik *Een kerstlied*

in proza van Charles Dickens en *Het herenhuis* van Henry van Dyke.

Ik moet altijd de tranen uit mijn ogen vegen als ik deze geïnspireerde geschriften lees. Zij raken mij diep, en u ongetwijfeld ook.

Dickens heeft geschreven: 'Als de kersttijd was aangebroken, beschouwde ik die altijd (…) als een goede tijd: een vriendelijke, vergevensgezinde, welwillende tijd; de enige tijd die ik in het lange kalenderjaar ken waarin de mensen eensgezind lijken in het openstellen van hun gesloten hart, en waarin ze denken aan de mensen die onder hen staan alsof ze werkelijk medereizigers naar het graf waren, en niet een ander ras van wezens die in een andere richting reisden.'[8]

In zijn klassieke *Een kerstlied in proza* zegt het inmiddels bekeerde personage van Dickens, Ebenezer Scrooge, op het laatst: 'Ik zal Kerstmis eren in mijn hart en proberen me er het hele jaar door aan te houden. Ik zal

RECHTS: FOTO STEVE BUNDERSON, GEËNSCENEERD

leven in het verleden, het heden en de toekomst. De geesten van alledrie zullen in mij streven. Ik zal mij niet afsluiten voor de lessen die zij mij leren.'[9]

Onze Heer en Heiland, Jezus Christus — Hij die belast was met 'smarten en vertrouwd met ziekte'[10] — spreekt ieder verdrietig hart aan en geeft het geschenk van vrede: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geeft Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.'[11]

Ware geschenken

Hij verspreidt zijn woord door de vele duizenden zendelingen die wijd en zijd uitzwermen om zijn evangelie van de blijde boodschap en de groet van vrede te verkondigen. Prangende vragen zoals 'Waar kom ik vandaan? Wat is het doel van mijn bestaan? Waar ga ik heen na de dood?' worden beantwoord door deze bijzondere dienstknechten. Frustratie vliedt heen, twijfel verdwijnt en onzekerheid neemt af als er stoutmoedig maar in een geest van ootmoed in de waarheid wordt onderwezen door hen die daartoe geroepen zijn door de Vredevorst — de Heer Jezus Christus. Hij komt ons zijn geschenk persoonlijk brengen: 'Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen.'[12]

President Benson (rechts) gaf een voorbeeld van een waar geschenk toen hij zijn vrouw en kinderen achterliet om na de Tweede Wereldoorlog naar de ontredderde leden van de kerk in Duitsland en andere landen te gaan.

Ik wil nog enkele voorbeelden geven van ware geschenken uit de ervaringen van de drie meest recente presidenten van de kerk wiens raadgever ik mocht zijn.

Allereerst president Ezra Taft Benson (1899–1994). Hij beschreef een opdracht die hij na de Tweede Wereldoorlog van de president van de kerk had gekregen. President Benson moest zijn vrouw en kinderen achterlaten om naar de ontredderde leden van de kerk in Duitsland en andere landen te gaan. Door de welzijnszorg, die door God geïnspireerd was, voedde hij letterlijk de hongerigen, troostte hij de wenenden en bracht hij allen die hij ontmoette een beetje dichter bij de hemel. Jaren later, tijdens een inwijdingsdienst in Zwickau (Duitsland), zei een bejaard lid met vochtige ogen tegen mij: 'Zeg alstublieft tegen president Benson dat wij hem liefhebben. Hij heeft ons leven gered: dat van mij, mijn vrouw, mijn kinderen, en van vele, vele anderen. Hij was net een engel, door God gestuurd, om ons letterlijk weer hoop en vertrouwen in de toekomst te geven. Zeg hem dat wij hem liefhebben.'

Als tweede een ervaring van president Howard W. Hunter (1907–1995). Op een keer had hij te maken met een uiterst tragische en moeilijke situatie. Uiteindelijk zei hij: 'Ik heb mensen altijd liever opgebouwd dan ze neer te halen. Ik heb ze liever de weg van de Heer laten zien, opdat ze Hem konden volgen.' En deze vrome leider gaf vervolgens gul het geschenk van vergevensgezindheid, het geschenk van mededogen en het geschenk van bemoediging aan het echtpaar in moeilijkheden.

Als derde een ervaring van president Gordon B. Hinckley. President Hinckley is een profeet en president die veel heeft gereisd. Hij heeft overal ter wereld mensen laten genieten van zijn voorbeeld en zijn getuigenis. Ongeveer vijf jaar geleden keerde hij terug van een reis naar het zuidoosten van de Verenigde Staten, waar hij tienduizenden mensen had toegesproken. De ochtend na zijn terugkeer zei president Hinckley dat hij zich een beetje moe voelde. Maar daar zei hij meteen achteraan: 'Ik heb gehoord dat de mensen in Midden-Amerika vreselijk lijden onder de vernietigende overstromingen die woningen, akkers en vele mensen overspoeld hebben. Ik voel de behoefte om het getroffen gebied te bezoeken, dus zal ik over twee dagen met ouderling L. Tom Perry en bisschop H. David Burton per vliegtuig vertrekken.' We namen met de president de informatie door over de voorraden die al waren verzonden, en die waren ontvangen op de distributiepunten, en de voorraden die per vliegtuig en per boot nog onderweg waren.

Toen president Hinckley terugkeerde van zijn driedaagse reis, verheugde hij zich in een welzijnszorg dat werkt. Hij sprak met de leden. Hij sprak met de zendelingen. Hij maakte menigten mensen die de puinresten van woningen aan het opruimen waren een compliment.

RECHTS: FOTO VAN PRESIDENT HINCKLEY IN HONDURAS GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN CHURCH NEWS

Rechts: Ongeveer vijf jaar geleden gaf president Gordon B. Hinckley tijdens een bezoek aan het door overstromingen getroffen Midden-Amerika bemoediging en de toezegging dat er hulp verleend zou worden.

President Hinckley gaf hen bemoediging en beloofde meer hulp te sturen. Maar boven alles gaf hij zichzelf. Wij danken onze hemelse Vader voor zo'n profeet.

In mijn levenslange omgang met president Hinckley weet ik dat hij een wijs en verstandig rentmeester van de heilige geldmiddelen van de kerk is. Hij verafschuwt verspilling en buitensporigheid. Maar ik heb president Hinckley nog nooit de behoeftigen, de hongerigen, de vertrapten of de verdrukten zien afwijzen. Het is onze goddelijke plicht om te helpen. Er wordt gul voedsel, onderdak en hulp gegeven om lijden te verlichten, harten op te beuren en levens te redden.

Er is geen betere tijd voor ons allen dan nu, in deze kersttijd, om ons hernieuwd toe te wijden aan de beginselen waarin Jezus de Christus onderwezen heeft. Het is de tijd om de Heer, onze God, lief te hebben met heel ons hart, en onze naasten als onszelf. We doen er goed aan te bedenken dat hij die geld geeft, veel geeft; dat hij die ergens zijn tijd aan geeft, meer geeft; maar dat hij die zichzelf geeft, alles geeft. Laat dit een omschrijving van onze kerstgeschenken zijn. ■

Rechts: President Howard W. Hunter gaf gul de geschenken van vergevensgezindheid en mededogen aan een echtpaar dat zich in een uiterst tragische en moeilijke situatie bevond.

NOTEN

1. 3 Nephi 1:13.
2. Matteüs 4:19.
3. Johannes 1:44.
4. Matteüs 9:9.
5. LV 64:34.
6. 'Make the World Brighter', *Deseret Sunday School Songs* (1909), 197.
7. Senaat, Peter Marshall, tachtigste congres., eerste bijeenkomst., *Congressional Record* (19 december 1947), 93, deel 9, pagina 11673.
8. Naar *A Christmas Carol* uit *Works of Charles Dickens, Complete and Unabridged* (1982), p. 535.
9. *Works of Charles Dickens*, p. 581.
10. Jesaja 53:3.
11. Johannes 14:27.
12. Openbaring 3:20.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Na gebedvolle voorbereiding bespreekt u dit artikel op een manier die deelname van de gezinsleden aanmoedigt. Hieronder staan een paar voorbeelden:

1. Vraag de gezinsleden naar keren dat zij in de kersttijd ware geschenken hebben gegeven. Lees samen 'Zijn uitnodiging'. Moedig de gezinsleden aan om dit jaar bij het geven van geschenken het voorbeeld van de Heiland te volgen.

2. Geef ieder van uw huisonderwijsgezinnen een waar geschenk. Nodig de gezinsleden uit om voorbeelden van ware geschenken voor te lezen uit de afdeling 'Ware geschenken'. Lees de laatste alinea van de boodschap voor en geef uw getuigenis van de ware geschenken die de Heiland u gegeven heeft.

Een geschenk van
mij aan jou

Zelfgemaakt kerstfeest

OUDERLING GENE R. COOK
van de Zeventig

Door enkele regels kregen onze kerstcadeaus veel meer betekenis voor gever en ontvanger.

In de vier en een half jaar dat we in Zuid-Amerika woonden, maakten we kerstfeesten mee die sterk verschilden van de kerstfeesten die we in de Verenigde Staten gevierd hadden.

Het kerstfeest daar was eenvoudig in vergelijking met wat we gewend waren. Door de economische situatie van veel mensen was het commerciële aspect van het feest niet erg belangrijk.

We keerden in de kersttijd naar de Verenigde Staten terug. Toen we gingen winkelen, zagen we honderden artikelen in de etalages: spelletjes, horloges, stereo-installaties, televisies, sneeuwscooters, pratende poppen, modelvliegtuigjes, videorecorders, magnetrons enzovoort. Het was moeilijk om ons aan te passen aan die plotselinge accentverschuiving.

De vraag was duidelijk: 'Wat is Kerstmis?' Als we het [Engelse] woord *Christmas* in tweeën delen, krijgen we *Christ* [Christus] en *mas*. In het Spaans betekent het woord *mas* 'meer'. Het scheen ons toe dat het woord Kerstmis voor sommige mensen *mas y mas y mas* ('meer en meer en meer') betekende. Het deel over Christus, en het *ware* geven, leken vergeten.

Waar Kerstmis om draait — Jezus' geboorte herdenken en genieten van het ware geven, liefhebben en geven om elkaar — leek verloren te zijn gegaan, althans zo voelden wij het, in het feestgedruis. We voelden ons bijna gedrongen om cadeautjes voor elkaar te kopen, misschien wel meer uit verplichting dan in de ware geest van het geven zoals Christus dat heeft gedaan.

Spelregels voor het geven van cadeautjes

We vroegen ons af hoe we het ware geven terug konden brengen in het kerstfeest (en verjaardagen) en er meer van genieten dan anders. We besloten om ons aan de volgende spelregels te houden:

1. Voor de meeste, zo niet alle, cadeautjes mag je geen geld uitgeven.

2. De meeste cadeautjes moet je zelf maken of in de vorm van tijd schenken.

3. Voor de meeste, zo niet alle, cadeautjes mogen geen onderdelen worden gekocht. Je moet improviseren.

4. Je moet er tijd, talenten en zorg aan besteden, en je verdiepen in de behoeften van de ontvanger.

Hoe konden we met de kerst het ware geven weer terugkrijgen? Het antwoord daarop is een fijne ervaring voor ons geworden.

ILLUSTRATIES SHAUNA MOONEY KAWASAKI; FOTO WELDEN C. ANDERSEN

Uit de volgende leringen van de Heer blijkt dat er zich in het ware geven een element van offeren bevindt en dat de grootste geschenken of gaven, die met de meeste waarde, geschenken van tijd, middelen of talenten zijn. De mooiste geschenken komen uit het hart.

DIENEN

'Ik ben de goede herder: de goede herder *zet zijn leven in* voor zijn schapen' (Johannes 10:11; cursivering toegevoegd).

LIEFDE

'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft' (Johannes 3:16; cursivering toegevoegd).

GOEDE GESCHENKEN

'Gaat ook gij in de wijngaard en *wat billijk is zal ik u geven*' (Matteüs 20:4; cursivering toegevoegd).

GEVEN

'Om niet hebt gij [...] ontvangen, *geeft [...] om niet*' (Matteüs 10:8; cursivering toegevoegd).

'[Gedenk] de woorden van de Here Jezus [...], die zelf gezegd heeft: Het is *zaliger te geven* dan te ontvangen' (Handelingen 20:35; cursivering toegevoegd).

'Van een ieder, wie *veel gegeven is*, zal veel geëist worden' (Lucas 12:48; cursivering toegevoegd).

BLIJMOEDIG GEVEN, NIET MET TEGENZIN

'Laat hem geven, *niet met tegenzin of gedwongen*, want God heeft de *blijmoedige gever* lief' (2 Korintiërs 9:7, naar de King James- en de NBG-vertaling; cursivering toegevoegd).

'Wanneer iemand (...) een *gave offert*, [...] *met tegenzin*; [...] wordt het hem toegerekend, alsof hij de gave had behouden' (Moroni 7:8; cursivering toegevoegd).

Het is een fantastische ervaring geworden voor ons gezin. We hebben gemerkt dat we, als we ons aan dergelijke regels houden, dieper nadenken, en zelfs bidden over de ontvangende persoon om vast te stellen wat zijn of haar ware behoeften en noden zijn. Als we al maanden vóór een verjaardag of kerstfeest aan een zinvol cadeautje werken, maken we ons het ware geven eigen. Door die methode zijn we ook gaan beseffen dat we zelfredzamer waren dan we dachten.

Ik herinner me dat ik mijn zoontje van acht hielp een cadeautje voor zijn moeder te maken. Hij had besloten om een sleutelhouder te maken van een stuk hout. In gehoorzaamheid aan de richtlijn om niets te kopen, zochten we een oud stuk hout. Het duurde wel drie keer zo lang als anders om het te schuren, want het was geen mooi stuk hout.

Toen het tijd was om het te schilderen, beseften we dat we geen kwast hadden. Dus haalden we wat stro en bamboe uit een oude mand en maakten zelf een kwast. Ik vroeg me af of het er wel goed uit zou zien als het klaar was, maar tot onze verbazing werkten de bamboe en het stro samen net zo goed als elke andere kwast die ik ooit had gebruikt.

Ik wilde de haakjes voor de sleutels gaan kopen, maar mijn zoon herinnerde me eraan dat dat niet mocht. Uiteindelijk gebruikten we enkele spijkers zonder kop, die we geduldig en met grote liefde en toewijding vorm gaven. Ze werden tot haakjes gevormd die net zo mooi waren als we in een winkel hadden kunnen kopen. Toen het allemaal klaar was, was het een geschenk uit ons hart voor mama.

Cadeaubonnen voor buren

Er zijn ook andere cadeaus die we onze buren en vrienden kunnen geven. We noemen ze gezinscadeaubonnen. We maken een bon met de naam van de persoon en een karweitje dat we willen doen. Op zo'n bon staat bijvoorbeeld dit:

- Eén keer de stoep voor het huis sneeuwvrij maken
- Eén keer het gras maaien
- Eén keer de garage opruimen
- Eén keer de auto wassen
- Eén gratis pianoconcert van een van onze kinderen
- Twee zelfgebakken broden (niet door mama gebakken, maar door de kinderen)

LINKSBOVEN: SIMON DEWEY, *DE HEER IS MIJN HERDER*, GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN ALTUS FINE ART, AMERICAN FORK (UTAH, VS)

• Gratis babysitten

• Twee uur reparatiewerk voor een weduwe

• Eén haardvuuravond met evangelie-onderwijs

Nogmaals, deze cadeaus met een persoonlijk tintje hebben veel meer betekenis.

Cadeaubonnen voor familieleden

We geven die cadeaubonnen ook aan familieleden — bijvoorbeeld:

• Zeven keer je bed opmaken (de kinderen geven deze bonnen aan elkaar)

• Drie keer de afwas doen wanneer je maar wilt

• Eén uur aan de piano met papa die zingt

• Eén tocht door de bergen

• De garage voor je opruimen

• Zes keer een uur alleen met mama of papa

• Zes keer een uur lang rust en vrede (aan papa en mama gegeven)

• Twaalf brieven, een per maand, een jaar lang (gegeven aan een moeder die ver weg woont)

Als u probeert om te geven in de geest van de Heer en de Schriften (zie kader), zult u merken dat u vanuit uw hart geeft, dat u meer aan de ontvanger denkt, dat u liefde uit het diepst van uw ziel uit, dat u de Heer om hulp bidt om een acceptabel cadeau te geven, en dat u een groot gevoel van bevrediging krijgt omdat u op die manier iets hebt gegeven.

Houden we ons aan het ware geven, dan komen we dichter tot de Heer. Mogen wij de Heer Jezus Christus beter navolgen, want Hij was het die ons het echte geven en liefhebben leerde. Mogen wij ons concentreren op Kerstmis en op het ware geven — niet op meer en meer cadeaus, maar op de geest van Christus. ■

Aangepast overgenomen uit 'A Christmas Made at Home', Ensign, *december 1984, p. 56–59.*

Houden we ons aan het ware geven, dan komen we dichter tot de Heer.

10 REDENEN waarom ik van je hou

LOIS ZURLIGEN JORGENSEN

ILLUSTRATIE RICHARD HULL

Erics cadeau uit het hart betekende heel veel voor ons gezin.

Toen mijn oudste zoon, Eric, in de eindexamenklas van het voortgezet onderwijs zat, wilde hij ons met de kerst allemaal een cadeautje geven. Hij had weinig geld, dus besloot hij cadeautjes te geven die uit het hart kwamen.

Eric maakte voor ieder van ons een lijst met tien punten van wat hij het meest aan hem of haar zou missen als hij naar de universiteit en in het zendingsveld was. Hij had zijn lijsten opgerold als een perkamentrol en er een lint omheen gedaan.

Met Kerstmis maakten we enthousiast en nieuwsgierig ons cadeau open. Op mijn lijst stond onder meer: 'Toekijken als ze probeert de computer te gebruiken' en 'Haar omhelzingen'. Hij moet er een hele tijd over hebben gedaan om voor ieder van ons tien redenen te bedenken. Ik huilde, zijn broers lachten, en zijn enige zus koesterde haar lijst. Hij hangt drie jaar later nog steeds aan haar kamerdeur.

Nu Eric in Guatemala is, wilden we hem eens iets anders sturen voor zijn laatste Kerstmis op zending. Ieder van ons heeft zijn eigen versie geschreven van het cadeau dat hij ons drie jaar geleden heeft gegeven. We noemden de lijstjes 'Tien dingen die we het meest gemist hebben terwijl Eric op zending was'.

Voor sommigen onder ons was het makkelijk. Erics broers vonden het wel moeilijk, maar hebben het uiteindelijk afgekregen. Het was een fijn gezinsavondproject, en we lachten en huilden allemaal toen we aan onze lijst bezig waren. Wat een heerlijke gezinstraditie zijn we begonnen, en we hopen die voort te zetten als onze andere kinderen naar de universiteit en op zending gaan.

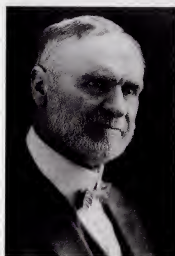
Ik zal nooit dit cadeau van een drukke zoon vergeten die eraan dacht om een bijzonder cadeau te maken. We zijn dankbaar dat we dit van hem hebben gekregen. ■

Lois Zurligen Jorgensen is lid van de wijk Ashland 2, in de ring Medford (Oregon).

DE GODDELIJKE NATUUR VAN JEZUS CHRISTUS

Orson F. Whitney is op 1 juli 1855 in Salt Lake City (Utah, VS) geboren. Op 9 april 1906 is hij door president Joseph F. Smith geordend tot lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Ouderling Whitney overleed op 16 mei 1931 in Salt Lake City, op 75-jarige leeftijd. Dit is een beknopte weergave van een toespraak die hij op 7 juni 1925 tijdens de zondagavondbijeenkomst van de jubileumconferentie van de OOV heeft gehouden.

OUDERLING ORSON F. WHITNEY (1855–1931)
van het Quorum der Twaalf Apostelen

In een tijd waarin de goddelijke natuur en de zending van de Heiland van de wereld in twijfel worden getrokken, zelfs door veel mensen die het christendom belijden, is er reden tot felicitatie en verheugenis omdat er nog 'geloof [te] vinden [is] op aarde' [Lucas 18:8] — geloof in Jezus Christus als de Zoon van God, als de uit een maagd geboren Heiland van de mensheid, als de gezalfde en voorsterfelijk geordende boodschapper van Hem die de wereld 'alzo lief heeft [...] gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe' (Johannes 3:16).

Onder hen die aan deze overtuiging vasthouden, bevinden zich de heiligen der laatste dagen. (...) En vanavond ontvouwen wij onze banier met het motto van de jongemannen en jongevrouwen van Zion: *'Wij staan voor een individueel getuigenis van de goddelijke natuur van Jezus Christus.'*

Hoe we een getuigenis krijgen

Zo'n getuigenis kunnen we maar op één manier krijgen: op Gods manier, niet op die van de mens. Uit boeken krijgen we geen getuigenis. Ook niet op school. Geen enkele kracht van de mens kan het ons geven. Als we het krijgen, als we het überhaupt krijgen, als een gave Gods, dan krijgen we het door rechtstreekse en onmiddellijke openbaring van omhoog.

Jezus zei tegen zijn hoofdapostel: 'Wie zegt gij, dat Ik ben? [...] Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!' Toen zei Jezus: 'Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is' (Matteüs 16:15–17).

Dat was de basis van het getuigenis van Petrus, en dat is de basis van elk soortgelijk, waar getuigenis. Ze hebben alle hetzelfde fundament.

Getuigenis betekent bewijs, en het kan bestaan uit verschillende dingen, vruchten van de verschillende gaven van het evangelie. Dromen, visioenen, profetieën, tongen en hun uitleg, genezingen en andere manifestaties van de goddelijke Geest vallen alle in deze categorie.

Het zekerste bewijs

Maar het grootste en overtuigendste van alle getuigenissen is de verlichting van de ziel onder invloed van het vuur en het licht van de Heilige Geest — de Trooster die de Heiland zijn discipelen had beloofd om bij hen te blijven na zijn vertrek, om zaken uit het verleden in hun gedachtenis te brengen en hun toekomende zaken te tonen, om Gods aangelegenheden uit het verleden, heden en de toekomst te manifesteren.

WALTER RANE, *RUST*; GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN THEA NIELSEN

Hij stond op en liep naar de plek waar de apostelen knielden — ze waren in een diepe slaap! Hij schudde ze voorzichtig wakker en vroeg ze, met een licht verwijtende ondertoon, maar zonder enig spoor van boosheid of vermaning, of ze niet één uur met Hem konden waken.

De grootste gave van God

Door die Geest, en alleen door Hem, kan de mens God en Jezus Christus kennen, die Hij heeft gezonden om [Hen] te leren kennen. En voortdurend naar die kennis handelen, is het eeuwige leven verkrijgen. De mens kan in het vlees niets groters krijgen dan de kennis hoe hij die grootste van alle hemelse gaven kan verkrijgen.

Om God te kennen, moet de mens zichzelf kennen, moet hij weten waar hij vandaan is gekomen, waarom hij hier is, wat Hij die hem hierheen heeft gestuurd, van hem verwacht, waar hij heengaat als hij dit sterfelijk leven verlaat, en wat hem in het grote hiernamaals wacht. De Heilige Geest is de Bron waaruit deze kennis vloeit, de waardevolste kennis die de mens kan bezitten. Door die kennis krijgen we het getuigenis dat Jezus Christus een goddelijke natuur had en heeft. (...)

Het getuigenis van de eeuwen

'Ik weet: mijn Losser leeft' [Job 19:25] — de last van de jubelende uitroep van Job, opwellend uit de diepten van zijn zwaar beproefde, lijdende, maar geduldige ziel — weerklinkt uit tienduizend harten, ja, tienduizend keer tienduizend harten van getrouwen en rechtschapenen, wier door de hemel geïnspireerde getuigenissen door de eeuwen heen klinken, vanaf de tijd van Adam tot de tijd van Joseph Smith. In de heilige Schriften staan vele getuigenissen van de goddelijke natuur van Christus, gestaafd door vele wonderen.

Dit was iemand die zijn leven neer kon leggen voor zowel zijn vijanden als zijn vrienden. Een gewoon mens kon dat niet.

Leven en dood goddelijk

Maar zelfs als Christus geen enkel wonder had gedaan — als Hij niet over het water had gelopen, de zieken genezen, duivels uitgeworpen, blinden ziende gemaakt, lammen laten lopen, of iets anders gedaan dat mensen als bovennatuurlijk beschouwen — was er aan Hem dan toch niet iets dat een onbetwistbaar getuigenis aflegde van zijn goddelijke natuur?

Wat kon er goddelijker zijn dan het leven van iemand die 'is rondgegaan, weldoende' [Handelingen 10:38], de mensen lerend dat zij hun vijanden moesten vergeven en moesten bidden voor hen die hen vervolgden, en dat zij goed moesten doen aan anderen zoals zij wilden dat anderen aan hen zouden doen? En heeft Hij niet het voorbeeld van goddelijke grootmoedigheid gegeven toen Hij in doodsstrijd aan het kruis hing en naar hemelse vergiffenis verlangde voor zijn schuldige moordenaars? 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen' [Lucas 23:34].

Wat kon goddelijker zijn dan dat? Wie kon er, behalve een god, op zo'n moment zo'n gebed uitspreken? 'Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden' [Johannes 15:13]. Maar dit was iemand die zijn leven neer kon leggen voor zowel zijn vijanden als zijn vrienden. Een gewoon mens kon dat niet. Er was een god nodig om voor alle mensen te sterven — zowel vriend als vijand — en alleen al die daad zette een goddelijk stempel op het karakter en de zending van Jezus Christus.

De mannen die het wisten

De twaalf apostelen waren zijn bijzondere getuigen. Als zodanig moesten zij zonder enige twijfel weten dat Hij was wie Hij beweerde te zijn. Het was iets nieuws wat van hen verwacht werd. Zij moesten getuigen van zijn opstanding — en er was op deze planeet nog nooit een opstanding geweest totdat Christus uit het graf kwam. Hij was de 'eersteling van hen, die ontslapen zijn' [1 Korintiërs 15:20]. Die apostelen moesten het weten, en niet alleen maar geloven. Zij konden niet de wereld ingaan en zeggen: 'Wij geloven dat Jezus is opgestaan van de dood — dat menen wij, dat is onze overtuiging.' Wat voor indruk had dat gemaakt op een door zonde gehard geslacht? Nee, alleen geloof zou voor hen niet voldoen. Zij moesten het weten, en ze wisten het ook, want ze hadden Hem gezien en gehoord, en mochten Hem zelfs aanraken, opdat zij overtuigd mochten zijn dat Hij werkelijk de opstanding en het leven was. Het was hun recht om die kennis te bezitten, vanwege het unieke karakter van hun zending. Maar de wereld in het algemeen moest geloven wat de apostelen aangaande Hem getuigden. (...)

Geloof en kennis

Vragen om een teken is een gruwel die een neiging tot valsheid aangeeft. Het is een zegen te geloven zonder te

LINKS: HARRY ANDERSON, DE KRUISIGING; RECHTS: CARL HEINRICH BLOCH, DE ONGELOVIGE TOMAS; GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN SUPERSTOCK

zien, daar geloof oefenen tot geestelijke ontwikkeling leidt — een van de grote doelen van het aardse bestaan van de mens; terwijl kennis, doordat het geloof opslokt, die uitoefening verhindert, waarmee het ontwikkeling verhindert. 'Kennis is macht', en alles zal op zijn tijd bekend worden. Maar voortijdige kennis — iets weten op de verkeerde tijd — is fataal voor zowel vooruitgang als geluk.

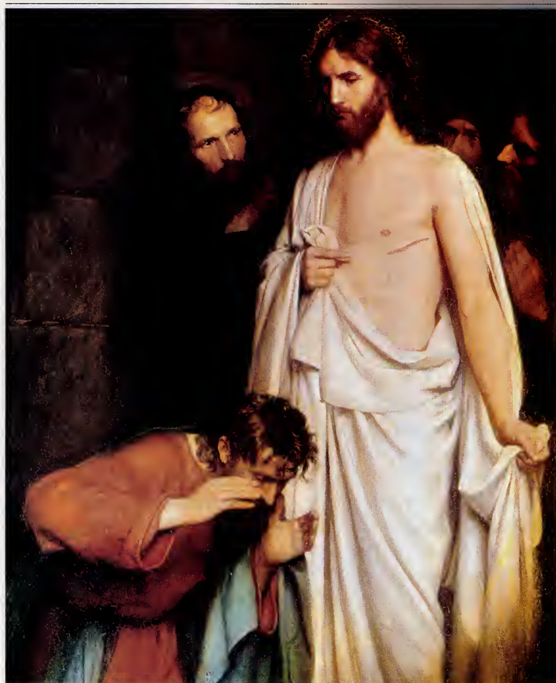
Het geval van de apostelen was uitzonderlijk. Zij namen een aparte positie in. Het was beter voor ze om te weten — nee, absoluut essentieel — om hun enorme getuigenis de benodigde kracht en macht te geven.

Kracht uit den hoge

En toch was er zelfs in hun geval iets meer nodig dan het zien met het oog, het horen met het oor, het voelen met de zintuigen, zodat zij zouden weten en konden getuigen van Christus' goddelijke natuur. Petrus wist al vóór de opstanding dat Jezus de Christus was, de Zoon van de levende God. Hij wist dat door openbaring van God. En zijn broeders van de Twaalf hadden recht op diezelfde kennis, te verkrijgen op dezelfde wijze.

Dat er, om hen voor het werk in aanmerking te laten komen, meer nodig was dan zijn verschijning in herrezen toestand aan hen, blijkt uit het feit dat ze na die verschijning, en na zijn opdracht aan 'Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping' [Marcus 16:15], van Hem het gebod kregen om in Jeruzalem te blijven totdat zij 'met kracht uit den hoge' bekleed waren [Lucas 24:49]. Zij gehoorzaamden, en de kracht kwam op hen — 'een geluid als van een geweldige windvlaag en (…) tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op ieder van hen. En zij werden allen vervuld met de heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf uit te spreken' (Handelingen 2:2–4).

Diezelfde macht gaven de apostelen aan anderen, ja, aan allen die geloof in Jezus Christus hadden, die zich van hun zonden hadden bekeerd, en gereinigd waren door zich te laten dopen door hen die daartoe het goddelijke gezag bezaten; met als doel dat zij de Heilige Geest mochten ontvangen en door blijvende gehoorzaamheid het eeuwige leven verkrijgen.

De twaalf apostelen waren zijn bijzondere getuigen. Als zodanig moesten zij zonder enige twijfel weten dat Hij was wie Hij beweerde te zijn. Zij moesten het weten, en ze wisten het ook, want ze hadden Hem gezien en gehoord, en mochten Hem zelfs aanraken, opdat zij overtuigd mochten zijn dat Hij werkelijk de opstanding en het leven was.

Getuigenissen in de laatste dagen

Tot zover de tijden van weleer. En nu deze tijd. Joseph Smith, aan wie de Vader en de Zoon zich in de eerste decennia van de negentiende eeuw geopenbaard hebben, en door wie het eeuwige evangelie, met al haar oude gaven en zegeningen, is hersteld aan het begin van deze laatste en grootste bedeling van het evangelie; Joseph Smith, die met Sidney Rigdon de Zoon Gods aan Gods rechterhand zag zitten en die de eeuwige heerlijkheden zag; Joseph Smith, die met Oliver

Cowdery Jehova zag, ja, Jezus Christus, die op de balustrade van de kansel in de Kirtland-tempel stond; Joseph, de profeet die de martelaarsdood heeft ondergaan, die zijn leven heeft gegeven om het fundament van dit werk te leggen — hij heeft meer dan één krachtig getuigenis van de goddelijke natuur van Jezus Christus nagelaten. En tienduizenden getrouwe heiligen hebben zich verheugd, en verheugen zich nog in die getuigenissen, die aan hen zijn bevestigd door de alles overtuigende macht van de Heilige Geest.

In het zendingsveld

Mag ik mijn deel bijdragen aan de grote hoeveelheid bewijzen voor dit uiterst belangrijke thema? Vijftig jaar geleden, of misschien iets korter geleden, was ik een jonge zendeling in de staat Pennsylvania [in de Verenigde Staten]. Ik had om een getuigenis van de waarheid gebeden, maar daarnaast had ik in het zendingswerk niet blijk gegeven van veel ijver. Mijn collega, een veteraan in het werk, vermaande mij om mijn gebrek aan ijver op dit gebied. 'Je zou de boeken van de kerk moeten bestuderen', zei hij. 'Je bent hier naar toe gestuurd om het evangelie te prediken, en niet om voor de krant te schrijven' — want dat deed ik op dat moment.

Ik wist dat hij gelijk had, maar ik was gefascineerd door de ontdekking dat ik handig was met de pen, en ik gaf daar de voorkeur aan boven elk ander beroep, met uitzondering van het [theater], mijn eerste ambitie, die ik als jongen van 21 jaar had opgegeven toen ik een zendingsoproep ontving.

In Getsemane

Op een nacht droomde ik — als ik het een droom kan noemen — dat ik in de Hof van Getsemane was en getuige was van de kwelling van de Heiland. Ik zag Hem zo duidelijk als ik de aanwezigen hier zie. Ik stond achter een boom op de voorgrond, waar ik alles kon zien zonder zelf gezien te worden. Jezus, vergezeld van Petrus, Jakobus en Johannes, kwam rechts van mij door een klein poortje. Hij zei tegen de drie apostelen dat ze moesten knielen en bidden, liet hen daar achter en ging naar de andere kant, waar Hij ook knielde en bad. Het was het gebed dat wij allemaal kennen: 'Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt' ([zie] Matteüs 26:36–44; Marcus 14:32–41: Lucas 22:42).

Terwijl Hij bad, stroomden de tranen over zijn gezicht, dat naar mij gekeerd was. Ik was zo ontroerd door die aanblik dat ik ook weende, zuiver omdat ik meevoelde met zijn grote verdriet. Mijn hele hart ging naar Hem uit. Ik had Hem met heel mijn ziel lief en verlangde er sterker naar om bij Hem te zijn dan naar wat dan ook.

Hij stond op en liep naar de plek waar de apostelen knielden — ze waren in een diepe slaap! Hij schudde ze voorzichtig wakker en vroeg ze, met een licht verwijtende ondertoon, maar zonder enig spoor van boosheid of vermaning, of ze niet één uur met Hem konden waken. Daar was Hij, met de last van de zonden van de wereld op zijn schouders, met de pijn van elke man, vrouw en kind in zijn gevoelige ziel, en ze konden nog niet eens één uurtje met Hem waken!

Hij ging terug naar zijn plekje, bad weer, ging weer terug en vond ze weer in slaap. Hij maakte ze weer wakker, berispte ze, en keerde weer terug en bad als tevoren. Dit gebeurde drie keer, tot ik volkomen bekend was met zijn verschijning — zijn gezicht, gedaante en bewegingen. Hij had een edele gestalte en majestueus voorkomen — totaal anders dan de zwakke, verwijfde persoon die sommige schilders afbeelden — een ware god onder de mensen, maar toch zo zachtmoedig en ootmoedig als een klein kind.

Plotseling leken de omstandigheden te veranderen, hoewel het tafereel precies hetzelfde bleef. In plaats van vóór de kruisiging, was het nu erna, en de Heiland stond nu links van mij met diezelfde drie apostelen. Zij stonden op het punt te vertrekken en naar de hemel op te varen. Ik kon me niet meer inhouden. Ik kwam achter de boom vandaan, rende naar Hem toe, liet me aan zijn voeten vallen, omvatte zijn knieën en smeekte Hem om me mee te nemen.

Ik zal nooit vergeten hoe vriendelijk en zacht Hij zich bukte, mij oprichtte en mij omhelsde. Het was zo echt dat ik de warmte van zijn boezem tegen de mijne voelde. Toen zei Hij: 'Nee, mijn zoon; dezen hebben hun werk voltooid en mogen met Mij mee, maar jij moet hier blijven en het jouwe afmaken.' Ik hield mij nog aan Hem vast. Ik keek op naar zijn gezicht — want Hij was langer dan ik — en smeekte Hem oprecht: 'Maar beloof me dan dat ik op het laatst tot U mag komen.' Hij glimlachte vriendelijk en liefdevol, en antwoordde: 'Dat is volkomen afhankelijk van jezelf.' Ik werd wakker met een brok in mijn keel, en het was ochtend.

De moraal van het verhaal

'Dat komt van God', zei mijn collega (ouderling A. M. Musser) toen ik het hem vertelde. 'Dat hoeft niemand mij

HARRY ANDERSON, DE HEMELVAART

te vertellen', was mijn antwoord. Ik zag heel goed wat de moraal was. Ik had nooit gedacht dat ik apostel zou worden of enig ander ambt in de kerk zou hebben, en daar dacht ik toen ook niet aan. Maar ik wist wat die slapende apostelen voor mij betekenden. Ik sliep ook op mijn post — zoals elke man of vrouw die een goddelijke opdracht heeft gekregen om het ene te doen, maar iets anders doet.

Raad van president Young

Maar vanaf die tijd was alles anders — ik was een ander mens. Ik gaf het schrijven niet op, want president Brigham Young [1801–1877] had enkele van mijn bijdragen aan de kranten thuis gezien en schreef mij met het advies mijn 'schrijverskwaliteiten' te ontwikkelen, zoals hij het noemde, zodat ik het in de toekomst kon gebruiken 'voor de vestiging van waarheid en rechtschapenheid op aarde.' Dat was zijn laatste advies aan mij. Hij stierf dat jaar, terwijl ik nog in het zendingsveld was, hoewel ik inmiddels in de staat Ohio werkte. Ik bleef schrijven, maar nu voor de kerk en het koninkrijk Gods. Ik hield dat als mijn prioriteit, en al het andere kwam op de tweede plaats.

Het getuigenis van de spreker

Toen kwam de goddelijke verlichting, die alle dromen, visioenen en andere manifestaties bij elkaar te boven gaat. Bij het licht van de kaars van God — de gave van de Heilige Geest — zag ik wat ik nooit eerder had gezien. Ik leerde wat ik tot die tijd nooit had geweten: ik had de Heer lief zoals ik Hem nog nooit lief had gehad. Mijn ziel was tevreden, mijn vreugde was volkomen, want ik had een getuigenis van de waarheid, en dat is mij bijgebleven.

Ik weet dat mijn Verlosser leeft. Zelfs Job wist dat niet zekerder. Ik heb bewijzen waaraan ik niet kan twijfelen, en daarom bevind ik mij vanavond onder hen die het motto ontvouwen waarvoor wij staan, omdat wij een eigen getuigenis hebben en verkondigen van de goddelijke natuur van Jezus Christus. ■

Gepubliceerd in de Improvement Era, *januari 1926, p. 219–227.*

Het grootste en overtuigendste van alle getuigenissen is de verlichting van de ziel onder invloed van het vuur en het licht van de Heilige Geest — de Trooster die de Heiland zijn discipelen had beloofd om bij hen te blijven na zijn vertrek.

ZEGEN IN OVERVLOED *over u uitgieten*

Leden geven hun mening en vertellen over de zegeningen die ze ontvangen hebben door tiende te betalen.

Elk jaar hebben we de gelegenheid om de tiendeverevening bij te wonen en in een vertrouwelijk gesprek met onze bisschop of gemeentepresident onze tiendebetaling door te nemen. Dan kunnen we ons opnieuw voornemen om een eerlijke tiende te betalen.

'Brengt de gehele tiende naar de voorraadkamer,' heeft de Heer geboden, 'beproeft Mij toch daarmede, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten' (Maleachi 3:10). Welke geestelijke en materiële zegeningen worden er uit geheel geopende hemelse vensters over ons uitgegoten als we tiende betalen? Kerkleden uit de hele wereld geven hun getuigenis en vertellen over hun ervaringen.

Teruggeleid

Bijna vier jaar geleden trok ik in bij mijn vader, die al twintig jaar een trouw lid van de kerk was. Ik was al lange tijd niet naar de kerk geweest en wist maar weinig van het evangelie.

Geleidelijk aan begon ik naar de kerk te gaan. En toen sprak ouderling Adelson de Paula Parrella, een van de gebiedszeventigen, op een ringconferentie over de tiende. Hoewel ik niet veel begreep van die wet, sprak ouderling Parrella met zoveel vertrouwen, geloof en geestdrift dat ik besloot van die dag af tiende te betalen.

Toen ik begon tiende en andere gaven te betalen, begon er iets geweldigs met me te gebeuren. De Geest begon mijn hart te vullen en ik werd, net als de verloren zoon, teruggeleid naar het pad van het ware evangelie. De Heer zegende me zelfs zozeer dat ik in de gelegenheid was om een zending te vervullen in het zendingsgebied Fortaleza (Brazilië).

Ik weet dat, als wij getrouw onze tiende en een royale vastengave betalen, de Heer ons zowel materieel als geestelijk kan zegenen.

Rafael Barcellos Machado, wijk Parque Pinheiro, ring Santa Maria (Brazilië)

De Heer heeft gezegd dat Hij de vensters van de hemel zal opendoen en 'u overvloedig zegeningen zal uitgieten.'

Op Hem vertrouwen

Twee maanden na mijn doop zei ik tegen de zendelingzusters dat ik nog geen tiende had betaald. Ik had geen werk en had niet genoeg geld voor de rest van de maand. De zusters lazen de belofte van de Heer voor om de vensters van de hemel open te doen, en ik voelde dat de Heilige Geest tot mij getuigde: 'Vertrouw op de Heer.'

Ik was zo blij dat ik de volgende dag tiende betaalde van het beetje geld dat ik had. De daaropvolgende week vond ik een baan. Ik ben zo blij te weten dat als we vertrouwen op de Heer Jezus Christus, Hij wonderen voor ons verricht.

Ivanka Ivanova, gemeente Sofia-Midden, district Sofia (Bulgarije)

Meer dan wij verdienen

Ik was het enige kerklid in mijn familie en moest veel hindernissen nemen voordat ik een voltijdzending kon vervullen. Een van die hindernissen was een financiële. Ik was urenlang op zoek naar baantjes om genoeg geld te verdienen voor mijn zending. Uiteindelijk vond ik een baantje als huisbewaarder. Hoewel ik er niet veel mee verdiende, lukte het me om er tiende van te betalen. Toen vond ik een ander baantje als leraar Engels voor drie kinderen. Mijn inkomen werd meer dan verdubbeld, en ik kon allebei de baantjes houden. Wat een zegen! Toen ik enkele maanden gewerkt had — waarbij ik altijd mijn tiende betaalde — kreeg ik eindelijk mijn oproep voor een zending in het zendingsgebied Phnom Penh (Cambodja).

Soms zie ik de Heer als een meester en mijzelf als een van zijn dienstknechten. Als ik een luie dienstknecht ben die alleen maar slaapt, eet en zich vermaakt, kan Hij me dan belonen? Nee. Maar als ik hard werk, kan onze Meester mij dan zijn zegeningen onthouden? Nee. Hij zal me een grotere beloning geven dan ik verdien. En als we de wet van tiende gehoorzamen, hoe royaal zullen dan onze zegeningen zijn? Hij heeft gezegd dat Hij zegen in overvloed over ons zal uitgieten (zie Maleachi 3:10; 3 Nephi 24:10). Dat is de heerlijke belofte van de Heer aan alle mensen die tiende betalen.

Eng Bun Huoch, gemeente Ta Khmau, district Phnom Penh-Zuid (Cambodja)

Mijn geloof beproeven

Toen ik als tiener in Taiwan lid werd van de kerk was tiende betalen niet moeilijk omdat ik maar weinig inkomen had. Toen ik eenmaal van school af was en begon te

ILLUSTRATIE DON SEEGMILLER

Mijn moeder moest in het ziekenhuis worden opgenomen. Ik maakte me erg zorgen om haar en over de vraag hoe we haar zorg moesten betalen. De volgende zondag herinnerde ik me dat ik mijn tiende die maand nog niet had betaald.

werken, werd het een beetje moeilijker. Ik had altijd zoveel te kopen en zo weinig geld om het van te kopen. Maar elk jaar kon ik bij de tiendevereffening eerlijk tegen mijn gemeentepresident zeggen dat ik een volledige tiende had betaald.

En toen moest mijn moeder afgelopen jaar opgenomen worden op de afdeling intensive care van het ziekenhuis. Ik maakte me erg zorgen om mijn moeder en over de vraag hoe we haar zorg moesten betalen. De volgende zondag herinnerde ik me dat ik mijn tiende die maand nog niet had betaald. Ik verwachtte al mijn geld nodig te hebben voor het ziekenhuis, dus besloot ik om het betalen van mijn tiende uit te stellen tot de daaropvolgende week. Toen er weer een zondag naderde, herinnerde een stil, zacht stemmetje me eraan dat de Heer beloofd heeft om de vensters van de hemel voor ons open te doen als we tiende betalen. Nu is de tijd gekomen om mijn geloof te beproeven, dacht ik.

Ik haalde wat geld van de bank en deed het in een bijdragenenvelopje. Ik aarzelde enigszins, maar ik raapte al mijn moed bij elkaar en gaf het envelopje aan mijn gemeentepresident. Hoewel ik het envelopje niet graag uit handen gaf, besloot ik de kwestie aan God over te laten.

Slechts een week later kreeg ik een telefoontje met de mededeling dat onze verzekeringsmaatschappij spoedig een cheque zou sturen. 'Voor welk bedrag?' vroeg ik. Het bedrag was vele malen meer dan de tiende die ik had betaald. Ik weet dat God ons nooit in de steek zal laten als wij getrouw zijn.

Lu Chia, wijk BYU-Chinees, ring Brigham Young University 6

Gezegend met innerlijke vrede

Toen ik me in 2001 had laten dopen, begon ik maandelijks tiende te betalen. Slechts acht maanden later overleed mijn echtgenoot. Ik bleef achter als weduwe met twee kleine kinderen thuis en een zoon op zending. Hoewel ik ernstige financiële problemen had, ben ik nooit opgehouden met tiende betalen. Ik ben gezegend met steeds meer werk, waardoor ik meer geld ben gaan verdienen. Maar, wat veel belangrijker is, door tiende te betalen heb ik altijd vrede met de Heer.

Nu lijkt mijn kleine huisje groot en comfortabel. Ik heb er vrede mee dat ik twee kleine kinderen heb. Ik houd nooit op met tiende betalen omdat ik weet dat de Heer me niet alleen heeft gezegend met lichamelijke en geestelijke gezondheid, maar ook met wijsheid en vrede.

Josefa Margarida dos Santos Fontes, wijk Rio Grande da Serra, ring Ribeirão Pires (Brazilië)

We konden ons niet veroorloven om het niet te betalen

Toen mijn vrouw, Jean, en ik ons op 27 oktober 1957 hadden laten dopen, begonnen

we niet meteen tiende te betalen, wat eigenlijk wel had gemoeten. Ik vond dat we te hoge schulden en te weinig geld hadden. Ik had echter moeten weten dat we ons niet konden veroorloven om het níet te betalen.

Er ging een jaar voorbij en we verwachtten ons derde kind. We hadden net een nieuw huis gekocht en hadden nog enkele andere schulden. Rond die tijd zei mijn vrouw: 'We moeten onze tiende betalen.' Ik wist niet hoe we dat konden doen, want we hadden na aftrek van onze onkosten geen geld over, maar ik zei: 'We doen het.' En dat deden we.

We waren al in ons nieuwe huis getrokken, maar de lening was nog niet rond omdat de straat en de inrit niet af waren. Al gauw begon het te regenen en nog eens te regenen. Als gevolg daarvan liep het werk aan de straat en de inrit vertraging op. De lening was niet rond, waardoor we geen hypotheekbetalingen konden doen.

Tegen de tijd dat het werk eindelijk klaar was, was de hypotheekverstrekker de papieren kwijt en had geen haast om ze op te sporen. Toen de papieren eindelijk opdoken, woonden we al zes of zeven maanden in ons huis zonder maar één betaling te hebben gedaan. Maar in die periode waren we wel goed opgeschoten met onze andere afbetalingen.

Het is financieel niet altijd makkelijk geweest voor ons, maar we hebben altijd onze tiende betaald. We noemen deze ervaring een zegen uit de hemel.

Henry Hardnock, wijk Midland 2, ring Odessa (Texas)

Geluk en stoffelijk welzijn

Toen ik twintig was en in Ula-Ude (Rusland) de kerk onderzocht, zongen mijn broer en ik een nummer op een muziekconcours. Ik bad dat onze muziek het hart van de juryleden zou raken. Mijn gebed werd verhoord toen twee van de juryleden zo door ons optreden geraakt werden dat ze ervan moesten huilen. En ik was in de zevende hemel toen we de tweede prijs wonnen — een geldprijs.

Toen mijn broer en ik het prijzengeld hadden verdeeld, dacht ik aan wat ik over tiende gehoord had — dat de tien procent van de Heer aan de gemeentepresident moet worden betaald. We hadden thuis geldproblemen, en mijn familieleden zeiden tegen me dat ik de tien procent niet aan God moest betalen.

Maar één van de gemeenteleden liet

Toen mijn broer en ik een geldprijs wonnen in een muziekconcours, wist ik dat ik tiende behoorde te betalen van mijn deel. We hadden thuis geldproblemen, en mijn familieleden zeiden tegen me dat ik de tien procent niet aan God moest betalen.

Toen een vrouw me een zak appels had gegeven, vroeg het zoontje van onze buren: 'Mag ik er eentje?' Toen de Heer mij en mijn gezin zoveel had gegeven, was het de vraag of ik ook andere mensen zou helpen.

me zien hoe ik geld in een bijdragenenvelopje moest doen. En ik was erg blij toen ik mijn eerste tiende aan de gemeentepresident gaf. Ik geloofde dat mijn hemelse Vader onze familie niet zou laten omkomen wegens gebrek aan geld om voedsel te kopen.

Die avond kwam een vriendin van mijn moeder bij ons thuis. Zij wilde ons helpen en gaf ons meer geld dan ik aan de gemeentepresident had betaald. Aan die ervaring heb ik veel gehad. Zes weken later liet ik me dopen en ik vervul momenteel een voltijdzending.

Ik weet dat onze mate van eerlijkheid in het betalen van onze tiende invloed heeft op ons geluk en ons stoffelijk welzijn. En mijn familieleden vinden dat inmiddels ook!

Zuster Marita Ivanova, zendingsgebied Samara (Rusland)

De zegeningen delen

Op een keer, toen onze kinderen nog jong waren, besloot ik om de belofte van de Heer op de proef te stellen door onze tiende te betalen terwijl ik niet wist hoe we aan geld voor eten moesten komen. Ik vertelde echter niemand over onze penibele situatie.

Tot mijn verbazing kwamen mijn ouders al gauw langs en namen genoeg vlees, aardappelen en brood mee voor een hele lange tijd. Maar dat was nog niet alles. Onze oudste dochter moest stage lopen voor haar opleiding. De stageplaats die ze toegewezen kreeg, was een broodjeswinkel. En aan het eind van de week kreeg ze toestemming om broodjes mee te nemen voor het hele gezin!

Nou hebben we alleen nog fruit nodig, dacht ik bij mezelf. Toen ik die middag terugkwam van een fietstocht, zag ik een vrouw appels in een zak doen. 'Wilt u deze hebben?' vroeg ze. Verbaasd zei ik dat ze heel graag wilde hebben.

Precies op dat moment kwam het zoontje van onze buren voorbij. Toen hij de heerlijke appels zag, vroeg hij: 'Mag ik er eentje hebben?' Ik hield hem de zak voor en hij koos er een uit. Hij bedankte me en ging er snel vandoor, zijn ogen glimmend van blijdschap.

Naderhand bedacht ik dat de Heer mij misschien ook wel op de proef heeft willen stellen. Toen Hij mij en mijn gezin zoveel had gegeven, was het de vraag of ik ook andere mensen zou helpen. En dat deed ik — en ik heb sindsdien geprobeerd dat te blijven doen.

Jytte Christiansen, wijk Fredericia, ring Aarhus (Denemarken)

Eerst mijn tiende

Toen ik van school af kwam, kreeg ik een goede baan als secretaresse aan de universiteit en daardoor kon ik samen met mijn vader in het onderhoud van het gezin voorzien. Hij was

altijd de enige in het hele gezin geweest die werkte, en het was erg moeilijk voor hem geweest toen we met ons vieren naar school gingen. We hadden het soms zonder bepaalde benodigdheden moeten doen.

Toen ik achttien was, overleed mijn vader onverwachts. Mijn moeder kon niet werken omdat ze ziek was, en als de oudste moest ik het gezin onderhouden.

Op een dag was ik van streek omdat ik niet genoeg had verdiend om al onze onkosten te dekken. En toen dacht ik ineens aan de belofte in Maleachi. Ik bad tot mijn hemelse Vader en herinnerde Hem eraan dat ik een volledige tiende betaalde, zelfs al had ik niet genoeg geld voor voedsel. Later die dag kwam de bisschop langs met voedsel en hulp. De hele tijd dat ik ons gezin onderhield, heeft de Heer me nooit in de steek gelaten.

Toen mijn broer oud genoeg was om op zending te gaan, wilde hij thuisblijven en werken om mede in het onderhoud van het gezin te voorzien. Maar wij vonden dat hij moest gaan, dus nam hij ontslag en ging op zending. De maand daarop kreeg ik loonsverhoging. Gedurende zijn zending, is ons gezin nooit iets te kort gekomen. Ik kreeg een beurs voor een studie industrieel ontwerpen. In die periode deden we langer met onze schoenen, versleten onze kleren niet zo snel, en werden we niet zo vaak ziek.

Toen ik ons gezin zes jaar had onderhouden, trouwde ik in de Guayaquil-tempel (Ecuador) met een hele fijne man. Het was ons doel om altijd tiende te betalen, en dat hebben we ook altijd gedaan. Elke maand betaalden we eerst onze tiende. We hadden niet alles wat we wilden, maar we kwamen ook niet ernstig tekort.

Twee jaar na ons huwelijk kwam mijn man om bij een verkeersongeluk. Nu onderhoud ik mijn eigen gezin weer. Maar ik heb een goede baan, en ik weet dat als ik de wet van de tiende blijf naleven, mijn zoontje en ik alles zullen hebben wat we nodig hebben. Ik weet met heel mijn hart dat de Heer mij nooit in de steek zal laten en dat Hij zegen op mij uit zal blijven storten — niet alleen stoffelijke, maar ook geestelijke. ■

Karina Vanegas Barcia, gemeente Monay, ring Cuenca (Ecuador)

Toen ik ons gezin zes jaar had onderhouden, trouwde ik in de Guayaquil-tempel (Ecuador) met een hele fijne man. Het was ons doel om altijd eerst tiende te betalen. We hadden niet alles wat we wilden, maar we kwamen ook niet ernstig tekort.

ONVERGELIJKELIJK

EMMA WITHERS

Geen enkel aards pleziertje is te vergelijken met de vrede en vreugde van de tempel.

Tijdens ons verblijf in een wildpark ten noorden van onze woonplaats in Zuid-Afrika besloten we om enkele nachten in Johannesburg te logeren en daar naar de tempel te gaan.

Het hotel in Johannesburg was ongelooflijk. Het was het soort hotel dat je in films ziet. Mijn suite was groter dan onze keuken en eetkamer bij elkaar, de tegels in de badkamer waren verwarmd, en de televisie kwam uit een kast als je op een knopje drukte. Er was personeel om ons op al onze wenken te bedienen.

Ik was diep onder de indruk. Dit, vond ik, was hoe mijn leven er eigenlijk uit moest zien: op voorname wijze rondhangen en je gedragen alsof je van koninklijken huize was. In feite was ik zo overweldigd door de luxe van het hotel dat ik vergat waarom we daar naartoe waren gegaan.

De enige kans die mijn broer, zus en ik zouden krijgen om naar de tempel te gaan om dopen voor de doden te doen, was zaterdagochtend. Maar in plaats van te denken aan de tempel, kon ik er alleen maar aan denken hoe fijn het zou zijn om zaterdag uit te slapen, de dag in dit prachtige hotel door te brengen, en dan naar huis te gaan. Maar we besloten naar de tempel te gaan.

De schoonheid van de tempel en wat ik daar voelde toen ik dopen voor de doden deed, waren elk offer waard.

Toen ik de tempel binnenkwam en de heiligheid en schoonheid ervan zag, veranderde mijn visie en besefte ik wat er werkelijk belangrijk was. Het hotel mocht dan mooi zijn geweest, maar het was niet te vergelijken met de tempel. Wat ik voelde toen ik mij liet dopen voor de doden, gaf mij een sterk gevoel van vrede en vreugde, sterker dan enig werelds pleziertje.

Ik ben erg dankbaar voor wat ik toen geleerd heb. Je gaat zo gemakkelijk op in wereldse zaken. En die dingen zijn aantrekkelijk, maar het plezier dat ze je geven is niet blijvend. Nu begrijp ik beter dat ware vreugde en vrede alleen te vinden zijn door de geboden van onze hemelse Vader te gehoorzamen en te eren. ■

Emma Withers is lid van de wijk Cambridge University 2, in de ring Cambridge (Massachusetts).

ILLUSTRATIE STEVE KROPP

Pagina 25 van de Liahona volgt op Kerknieuws en De Kindervriend.

VOOR DE KINDEREN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • DECEMBER 2003

De Kindervriend

Licht van de wereld

Kerstboodschap van het Eerste Presidium aan de kinderen van de wereld

'Waar is de Koning der Joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te brengen' (Matteüs 2:2). Dat zeiden de wijzen lang geleden toen ze het hemelse licht volgden naar de Heiland van de mensheid.

Jezus Christus, die in een stal werd geboren, die gekruisigd en herrezen is, is onze Bron van licht om ons te leiden op het pad dat we moeten volgen. Als wij aan Hem denken en zijn licht volgen, en doen wat Hij wil, dan vinden we vrede en geluk.

Wij getuigen dat Jezus Christus onze Verlosser en onze Vriend is. Hij is het licht van de wereld. Hij leeft, en omdat Hij leeft, zullen wij eeuwig leven (zie Johannes 14:19).

Met vriendelijke groeten,
Het Eerste Presidium

SIM SIMON DEWEY, *MEN NOEMT HEM WONDERBARE RAADSMAN*, GEPLAATST MET TOESTEMMING VAN ALTUS FINE ART, AMERICAN FORK (UTAH)

Wat is Kerstmis?

VICKI F. MATSUMORI

***'En bereid zijn (...) te allen tijde als getuige van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen'* (Mosiah 18:9).**

Wat is Kerstmis? President Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd dat Kerstmis kinderen, herinneren, geven en vervulde profetieën is (zie 'Wat is Kerstmis', *Liahona,* december 1998, p. 2–6).

Kerstmis is kinderen. Het is vreugde, opwinding en hoop.

Kerstmis is herinneren. Het is een tijd om ons de liefde te herinneren die Jezus ons vroeg om voor iedereen te hebben, en anderen die liefde te betonen.

Kerstmis is geven. Soms geven we cadeaus. Soms bieden we onze diensten aan. President Monson heeft gezegd dat we 'onze Heer en Heiland het cadeau van dankbaarheid moeten geven door zijn leringen na te leven' (*Liahona,* december 1998, p. 6).

Kerstmis is vervulde profetieën. De engel heeft gezegd: 'U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David' (Lucas 2:11).

Toen Jezus Christus werd geboren, verscheen er een nieuwe ster. Maar niet iedereen begreep wat die betekende. De wijzen uit het oosten wisten dat wél. Ze gingen Jezus aanbidden. Wij kunnen net zo als de wijzen zijn. We kunnen Jezus Christus leren kennen en we kunnen Hem volgen.

Wat is Kerstmis? Het is roemen in het cadeau dat onze hemelse Vader ons allemaal heeft gegeven: de geboorte van zijn Zoon, Jezus Christus. Wij kunnen Hem bedanken voor dat cadeau als we door ons voorbeeld laten zien dat we Hem altijd zullen volgen.

Adventskalender

Verwijder de pagina's 8 en 9, en plak ze op dun karton. Knip de genummerde sterren op pagina 5 uit. Lees elke dag in december de tekst die op de ster voor die datum staat. Beantwoord de vraag of doe de activiteit. Plak vervolgens de ster in het tafereel. Zet het tafereel ergens neer waar het eraan herinnert om het voorbeeld van Jezus te volgen.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Schrijf op stukken papier zinsneden uit het liedje 'De Kerk van Jezus Christus' (zie Kinderprogramma in de avondmaalsdienst en overzicht participatieperiode 2003). *Laat kinderen langs de muren van de klas staan en de stukken papier vasthouden. Bespreek enkele beginselen uit het liedje. Bijvoorbeeld: als je hoort bij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, betekent het dat je weet dat de kerk hersteld is door Joseph Smith. Zing een lofzang of een lied over de herstelling. Herhaal die procedure met de andere zinsneden. Laat de kinderen bij een van de stukken papier gaan staan waar iets op staat wat ze belangrijk vinden. Zing 'De Kerk van Jezus Christus' en laat de kinderen naar elke zinsnede kijken die gezongen wordt. Vraag ze om het zo te zingen dat het lijkt alsof ze hun getuigenis geven.*

2. Laat de kinderen inzien dat ze nu al het evangelie kunnen verbreiden door zendingswerk te doen. Kies een kind uit om een zendingsactief lid te spelen. Vraag hem of haar om in het jeugdwerk binnen een halve minuut zoveel mogelijk mensen aan te spreken. Hij of zij benadert een ander kind of een volwassene. Die ander staat op. Het zendingsactieve lid schudt de andere persoon de hand en zegt: 'Hallo, ik ben ________, en ik ben lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen'. Met hoeveel mensen heeft het zendingsactieve lid gesproken? Herhaal de activiteit, maar met dit verschil: zo gauw het zendingsactieve lid iemand de hand heeft geschud, wordt die ander ook een zendingsactief lid en begint anderen de hand te schudden. Hoeveel mensen is er nu de hand geschud? Leg uit dat we zendingsactieve leden zijn als we de evangeliebeginselen naleven. Lees Matteüs7:24–27; Marcus 12:41–44; Lucas 10:25–27; Johannes 5:39. Noem enkele manieren op waarop je een zendingsactief lid kunt worden. Deel de kinderen op in groepen en laat elke groep in een rollenspel iets uitbeelden dat ze nu al kunnen doen om een goede zendeling te zijn. Zing liedjes of lofzangen over zendingswerk. ●

ILLUSTRATIE THOMAS S. CHILD

1
Lucas 1:26–33
Wie vertelde Maria dat ze een kindje zou krijgen?

2
Matteüs 1:18–21
Waarom noemden Maria en Jozef het kindje 'Jezus'?

3
Lucas 2:3–6
Waarom gingen Jozef en Maria naar Betlehem voordat Jezus was geboren?

4
Lucas 2:7
Waarom legde Maria het kindje Jezus in een kribbe?

5
Lucas 2:8–11
Aan wie verkondigde de engel de geboorte van de Heiland?

6
Lucas 2:12
Wat had het kindje Jezus als wieg?

7
Lucas 2:13–14
Wie prees samen met de engel God?

8
Lucas 2:15–17
Waar gingen de herders naartoe toen de engelen weg waren?

9
Matteüs 2:1–2
Hoe wisten de wijzen dat Jezus was geboren?

10
Matteüs 2:7–10
Waarheen stuurde Herodes de wijzen?

11
Matteüs 2:11
Hoe lieten de wijzen zien dat ze wisten dat het kleine kindje de Heiland was?

12
Matteüs 2:13–15
Waarom ging Jozef met Maria en Jezus naar Egypte?

13
Matteüs 5:6
Jezus Christus heeft ons geleerd dat we gezegend worden als we naar het goede streven. Lees ten minste tien minuten lang schriftuurplaatsen of -verhalen voor.

14
Matteüs 5:9
Jezus Christus heeft ons geleerd dat we vredestichters moeten zijn. Wees een vredestichter thuis door geen ruzie te maken met anderen.

15
Matteüs 5:16
Jezus Christus heeft ons geleerd dat we een goed voorbeeld moeten zijn voor anderen. Wees een voorbeeld door het goede te kiezen.

16
Matteüs 5:43–44
Jezus Christus heeft ons geleerd dat we onze vijanden moeten liefhebben. Vraag in je individuele gebeden om een zegen voor iemand die onaardig tegen je is geweest.

17
Matteüs 6:3–4
Jezus Christus heeft ons geleerd dat we andere mensen moeten helpen. Doe stiekem iets goeds voor een gezinslid.

18
Matteüs 7:7–8
Jezus Christus heeft ons geleerd dat onze gebeden verhoord worden. Bied aan om het gezinsgebed uit te spreken.

19
Matteüs 7:12
Jezus Christus heeft ons geleerd dat we anderen zo moeten behandelen als wij zelf behandeld willen worden. Schrijf een brief aan iemand die ver weg is, zoals een zendeling of een grootouder.

20
Lucas 17:12–19
Jezus Christus prees de melaatse die Hem bedankte. Schrijf een briefje aan je jeugdwerklerares of maak een tekening voor haar om haar te bedanken voor wat ze je heeft geleerd.

21
Marcus 10:13–14
Jezus Christus heeft laten zien dat kinderen erg belangrijk voor Hem zijn. Laat zien dat je van je broertje, zusje, vader of moeder houdt door hem of haar een verhaal voor te lezen.

22
Matteüs 22:37–39
Jezus Christus heeft ons geleerd om onze naasten lief te hebben. Doe samen met je familie iets aardigs voor een van je buren.

23
Johannes 13:34
Jezus Christus heeft ons gezegd dat we elkaar moeten liefhebben. Laat zien dat je je ouders liefhebt door ze ongevraagd te helpen.

24
Jesaja 9:6
De viering van de geboorte van Jezus Christus is een tijd van vreugde. Schrijf in je dagboek wat je gevoelens voor Hem zijn.

ILLUSTRATIE THOMAS S. CHILD

Een bed voor Nils

DIANE L. MANGUM
Op een waar verhaal gebaseerd

'En een ieder, die huizen (…) of akkers heeft prijsgegeven om mijn naam, zal vele malen meer terugontvangen en het eeuwige leven erven' (Matteüs 19:29).

Nils hoorde kraken, nog eens kraken, en toen een hele grote klap! Iedereen in huis sprong uit bed en vond de twee zendelingen begraven onder een berg dekens en planken, die vroeger samen Nils' bed waren geweest. Zijn bed was te klein geweest voor die twee volwassen mannen die in Zweden waren om het evangelie te verkondigen.

Ze waren vlak na het avondeten gekomen en waren zo laat gebleven dat mama erop had gestaan dat ze bleven slapen. Ze had ze in Nils' bed laten slapen terwijl hijzelf op de grond sliep.

Nils keek ontzet naar zijn gebroken bed. Mama fluisterde: 'Maak je geen zorgen. Papa maakt wel een nieuw voor je.'

Maar papa leek er geen tijd voor te hebben. Hij werkte de hele dag en praatte 's avonds met de zendelingen. Hij zei dat het Boek van Mormon alles uitlegde wat hij in de Bijbel niet begreep.

Al gauw lieten papa, Peter, Botilla en Bengt zich dopen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Nils en zijn kleine zusje moesten wachten tot ze acht waren. Maar hoewel zij erg blij waren, leek het wel of de andere mensen in het dorp boos waren — vooral opa en oma. De ouders van Nils besloten om met het hele gezin naar Amerika te gaan, om bij andere kerkleden in de buurt te wonen.

'Je zult Amerika leuk vinden, Nils', zei mama. 'En als we daar aangekomen zijn, zorgen we voor een nieuw bed.'

Het schip naar Amerika was vol met andere Zweedse en Deense leden van de kerk. Nils sliep bovenop twee reusachtige watervaten. Als het schip heen en weer rolde, was hij bang dat hij er vanaf zou vallen. Hij kon bijna niet wachten tot hij weer land zag en in een bed sliep dat gewoon stilstond!

Maar het eerste bed van Nils in Amerika stond *niet* stil. Toen ze van het schip af waren, gingen ze aan boord van een trein. Luisterend naar het geklik van de wielen viel Nils in slaap. Toen ze in een plaats die Council Bluffs heette uit de trein stapten, laadden ze hun spullen in karren die door ossen getrokken werden. Nils had het schip al erg vol gevonden, maar dit was nog erger!

'Er is geen ruimte voor matrassen of kussens,' riep de man die de leiding had. 'Neem alleen je kleren en dekens mee!'

'Geen kussen, geen matras en geen bed', zuchtte Nils.

Zijn familie deelde een kar met een weduwe en een pasgetrouwd stel. Elke nacht sliepen Nils en zijn familie op de grond, en dag in, dag uit liepen ze door het stof totdat ze Salt Lake City bereikten. Toen ze daar eenmaal waren aangekomen, deelden ze een huis met een ander gezin.

Het eerste eigen huis dat de familie in de vallei had, was een kleine ruimte die ze uit een heuvel hadden gegraven, met een aarden vloer. Ze sliepen in dekens die overdag konden worden opgerold. Ze verlangden naar een betere woning.

Uiteindelijk vond papa wat land waar ze zelf iets konden bouwen. Ze pakten weer alles in hun kar en reden naar Huntsville, in Utah. De vallei daar was groen en vol met lang gras, en de heuvels waren bedekt met bomen. Hun tweede woning was een ruwhouten hutje met een lekkend dak van wilgentakken en met maïsliezen gevulde matrassen op de grond.

Eindelijk trokken ze op kerstdag in een echt houten huis met een houten vloer, een houten dak en echte bedden! Vier en een half jaar nadat ze Zweden hadden verlaten, kroop Nils onder zijn deken in zijn eigen, nieuwe bed. Het kraakte een beetje als hij bewoog, wat hem deed denken aan de nacht dat zijn eigen oude bed brak. Wat was er veel veranderd! Nils glimlachte. Misschien zou hij als hij groot was ook wel op zending gaan naar Zweden. Maar als hij dat deed, zou hij uitkijken met kleine bedden! ●

Jaren later is Nils P. Lofgren op zending naar Zweden gegaan.

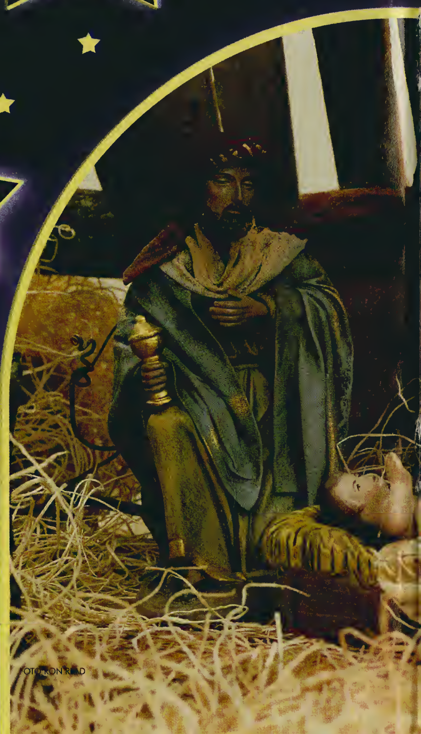
ILLUSTRATIE SHAUNA MOONEY KAWASAKI

Wat is Kerstmis?

Zie de pagina's K4 en K5
voor de activiteit en instructies.

23 22 24 17 18 11 10 12 9 8 1 2 3

21

20

19

16

15

14

13

7

6

4

5

PAULUS VOLEINDIGT ZIJN ZENDING

ILLUSTRATIES PAUL MANN

Toen Paulus in Jeruzalem naar de tempel ging, nam hij enkele mensen mee die geen jood waren. Daar werden de joden boos om. Ze sleurden hem de tempel uit en sloegen hem.

Handelingen 21:26–32

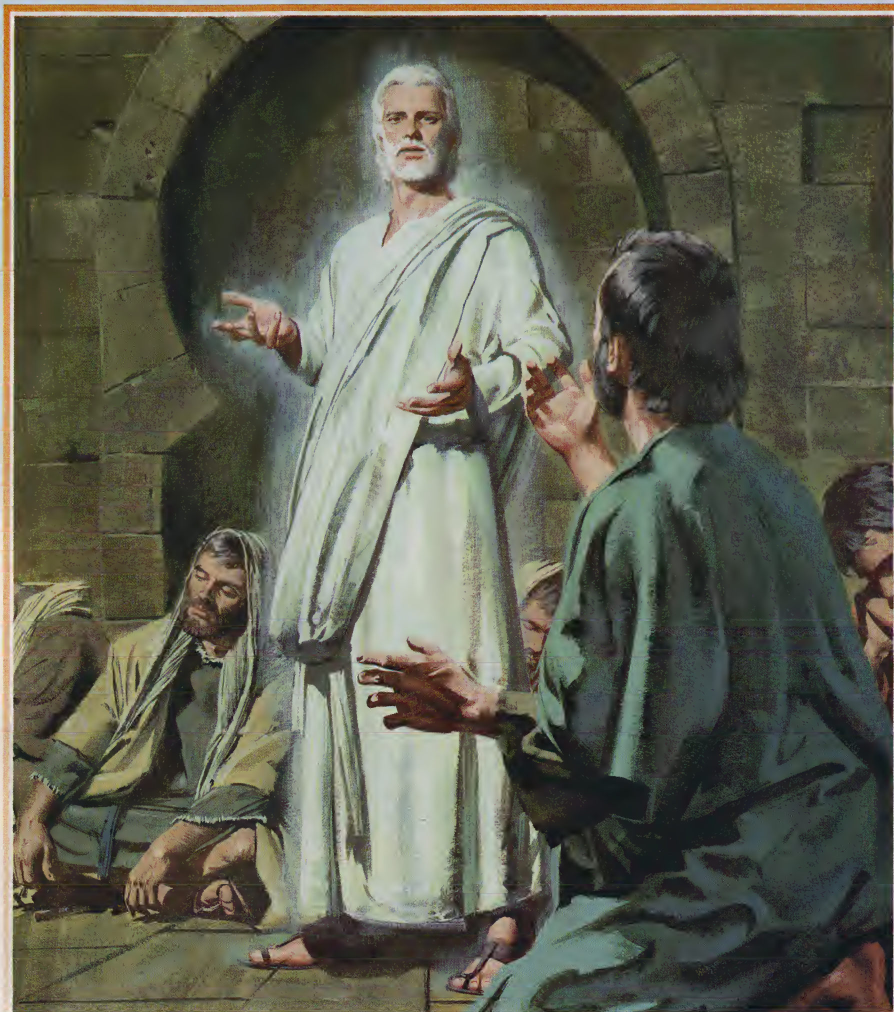
Romeinse soldaten namen hem mee, maar lieten hem eerst met de joden praten. Hij zei dat hij een zendeling was die de mensen het evangelie van Jezus Christus leerde. Hij had een licht uit de hemel gezien en had de stem van de Heiland gehoord.

Handelingen 21:31–40; 22:1–21

De joden geloofden hem niet. Ze schreeuwden hem toe en wilden hem doden. De soldaten zetten Paulus in de gevangenis, en de nacht viel.

Handelingen 22:22–30; 23:1–10

Die nacht bezocht de Heiland Paulus en zei dat hij niet bang hoefde te zijn. Jezus zei dat Paulus naar Rome zou gaan en dat hij de mensen daar het evangelie zou leren.

Handelingen 23:11

De joden wilden dat de Romeinen Paulus zouden doden, dus stuurden de Romeinen hem naar hun koning, Agrippa. Toen koning Agrippa vroeg wat Paulus had gedaan, zei Paulus dat hij Farizeeër was geweest en de mensen die in Jezus geloofden had gehaat. Hij had ze zelfs in de gevangenis gezet. Toen had hij een licht uit de hemel gezien en had de stem van de Heiland gehoord. Nou geloofde hij in Jezus.

Handelingen 23:12:–35; 25:13–23; 26:1–15

Paulus zei tegen koning Agrippa dat het evangelie waar was, dat Jezus was opgestaan, en dat Hij Paulus had gezegd dat hij de mensen het evangelie moest leren. Omdat hij Jezus Christus gehoorzaamde en de mensen over Hem vertelde, haatten de joden Paulus.

Handelingen 26:16–26

Koning Agrippa zei dat hij door de woorden van Paulus bijna in Jezus geloofde. De koning vond niet dat Paulus gedood moest worden. Hij stuurde Paulus naar Rome.

Handelingen 26:27–32, 27:1–2

Paulus zat in Rome twee jaar lang gevangen. Er kwamen veel mensen bij hem om hem te spreken en het evangelie te leren. Hij schreef brieven aan de heiligen in andere landen. Veel van die brieven heten zendbrieven en staan in het Nieuwe Testament.

Handelingen 28:16–31

Paulus wist dat hij gedood zou worden, maar hij was niet bang. Hij had Gods geboden gehoorzaamd; hij had mensen het evangelie geleerd; hij had zijn zending volbracht. Hij wist dat zijn hemelse Vader hem liefhad en dat hij na zijn dood bij zijn hemelse Vader en Jezus Christus zou wonen.

2 Timoteüs 4:6–8

Getuige van God

OUDERLING HENRY B. EYRING
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wist je dat de gemeente waar ouderling Henry B. Eyring toe behoorde toen hij jong was, in een hotel vergaderde? Later werden de bijeenkomsten in zijn huis gehouden. Zijn broers en hij waren op school de enige leden van de kerk. In die tijd leerde hij wat het betekent om een getuige van God te zijn. Hij leert ons nu wat het inhoudt om een getuige te zijn.

Ieder lid heeft bij de doop een verbond gesloten om een getuige van God te zijn. Ieder lid heeft een verbond gesloten om goed te doen zoals de Heiland dat zou doen.

Door dat verbond om lief te hebben en te getuigen, zouden leden over de hele wereld ten goede moeten veranderen.

Dagelijks kijken duizenden mensen naar leden van de kerk omdat ze nieuwsgierig zijn en iets van ons leven willen weten. Omdat wij volgens ons verbond een getuige moeten zijn, proberen we ze te vertellen hoe het evangelie ons geluk heeft gebracht. Wat zij vinden van wat wij zeggen hangt grotendeels af van hoe goed zij aanvoelen dat wij om ze geven.

Als je andere mensen het evangelie aanbiedt, dan kan ik je twee beloften doen. Ten eerste dat zelfs mensen die er nu niet naar willen luisteren, ons op een dag zullen bedanken. Ik heb meer dan eens zendelingen gevraagd om langs te gaan bij verre vrienden, gehoord dat de zendelingen niet werden binnengelaten, en vervolgens een brief van mijn vriend gekregen met woorden als: 'Ik voelde me vereerd dat je me iets wilde aanbieden waarvan ik wist dat het zoveel voor je betekende.' Ten tweede beloof ik je dat als je anderen het evangelie aanbiedt, het echt hun hart zal raken. Bieden we andere mensen het evangelie aan, dan wordt het voor ons een bron van eeuwig leven.

Ieder van ons die verbonden met God heeft gesloten, krijgt zijn eigen portie problemen. Maar bepaalde beloften hebben we allemaal. Onze hemelse Vader kent ons en onze omstandigheden, en zelfs wat ons nog te wachten staat. Zijn geliefde Zoon, Jezus Christus, onze Heiland, heeft geleden en betaald voor onze zonden en die van alle mensen die we ooit zullen tegenkomen. ●

Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene oktoberconferentie van 1996.

Tempelkaarten

In 2003 tref je elke maand in De Kindervriend tempelkaartjes aan. Haal de kaarten er uit, plak ze op dik papier en knip ze uit. Verzamel de kaarten om er altijd aan te denken hoe belangrijk de tempels zijn.

Birmingham-tempel (Alabama)

Op 3 september 2000 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

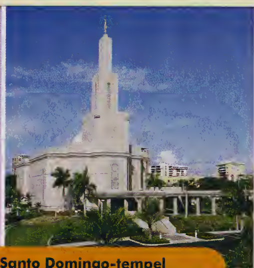

FOTO DAVID NIN

Santo Domingo-tempel (Dominicaanse Republiek)

Op 17 september 2000 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Boston-tempel (Massachusetts)

Op 1 oktober 2000 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Recife-tempel (Brazilië)

Op 15 december 2000 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

FOTO MARCO ANDRAS

Porto Alegre-tempel (Brazilië)

Op 17 december 2000 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Montevideo-tempel (Uruguay)

Op 18 maart 2001 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

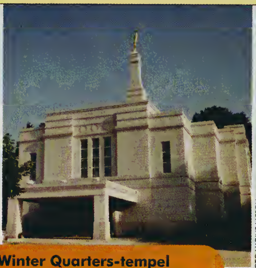

FOTO NADINE LARSON

Winter Quarters-tempel (Nebraska)

Op 22 april 2001 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Guadalajara-tempel (Mexico)

Op 29 april 2001 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Perth-tempel (Australië)

Op 20 mei 2001 door president Gordon B. Hinckley ingewijd.

Verstandig leven en tiende en andere gaven betalen

Zoek met een gebed in het hart in deze boodschap de teksten en leringen op die tegemoet komen aan de behoeften van de zusters die u bezoekt. Vertel over uw eigen ervaringen en geef uw getuigenis. Nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

Wat is verstandig leven en hoe kan het ons tot zegen zijn?

President Spencer W. Kimball (1895–1985): 'Verstandig leven betekent zuinig omspringen met onze middelen, onze financiën verstandig beheren, onze gezondheid op peil houden, ons goed voorbereiden op een opleiding en een carrière, voldoende aandacht besteden aan eigen productie en voorraad en aan de ontwikkeling van onze emotionele veerkracht.

'Laten we het doen omdat het goed is, omdat het bevredigend is, en omdat we de raadgevingen van de Heer gehoorzamen. (…) Het is waar dat er moeilijke tijden in het verschiet liggen, want de Heer heeft dat voorzegd. (…) Maar als we verstandig leven, zijn we net zo veilig alsof we in de palm van zijn hand waren.' ('Welfare Services: The Gospel in Action', *Ensign,* november 1977, p. 78.)

President Gordon B. Hinckley: 'We hebben steeds opnieuw advies gekregen over zelfredzaamheid, schulden en spaarzaamheid. (…)

'Laten we een voedselvoorraad voor noodgevallen aanleggen. Maar laten we niet in paniek raken of overdrijven. Laten we in alle opzichten voorzichtig zijn. En laten we, boven alles, (…) voorwaarts gaan met geloof in de levende God en zijn geliefde Zoon.' (Zie *Liahona,* januari 2002, p. 84–85.)

Bonnie D. Parkin, algemeen ZHV-presidente: 'De reclamebranche is uiterst doeltreffend in het omzetten van onze verlangens in behoeften. De verleiding om meer te kopen dan we ons kunnen veroorloven is vaak groot. Regelmatig tiende betalen zou ons moeten leren hoe we ons geld verstandig kunnen beheren. Het betalen van tiende ontheft ons echter niet van de noodzaak om niet meer uit te geven dan we verdienen. Of een gezin gelukkig is, wordt niet bepaald door materiële zaken. Dat komt door man en vrouw die samenwerken, communiceren en problemen oplossen.' (Vrouwenconferentie, Herriman [Utah], 8 februari 2003.)

Wat hebben wij in geestelijk en materieel opzicht aan tiende en andere gaven?

Maleachi 3:10: 'Beproeft Mij toch daarmede, (…) of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u afgieten.'

President N. Eldon Tanner (1898–1982), eerste raadgever in het Eerste Presidium: 'Tiende is een gebod met een belofte. Als we dit gebod gehoorzamen, wordt ons beloofd dat "de wijnstok op het veld voor u niet zonder vrucht zij". Dat houdt meer in dan welvaart in materiële goederen — het kan ook een goede gezondheid en een vitale geest inhouden. Het omvat solidariteit in het gezin en geestelijke ontwikkeling.' ('Constancy amid Change', *Ensign,* november 1979, p. 81.)

Ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen: 'Als iemand een royale vastengave geeft, wordt hij rijk gezegend en wordt hij partner met de Heer en de bisschop in de hulp die zij verstrekken om lijden te verlichten en zelfredzaamheid te bevorderen. (…) Misschien moeten we de hoogte van onze bijdragen herzien en beslissen of wij net zo gul zijn als de Heer voor ons is.' (Zie 'Het geïnspireerde welzijnsprogramma van de kerk', *Liahona,* juli 1999, p. 89). ■

ILLUSTRATIE SHERI LYNN BOYER DOTY

Vraag & antwoord

Wat kan ik mijn familie met de kerst geven dat meer inhoud heeft dan een gekocht cadeau?

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.

LIAHONA

Stel je voor. Je hebt een cadeau gekregen. Het is groot. Het is mooi. Het is duur. Op het kaartje dat erbij zit, staat: 'Vrolijk kerstfeest. Ik heb niet erg lang nagedacht over dit cadeau. Ik heb er niet veel moeite voor gedaan. Ik had het geld, dus het was eigenlijk geen opoffering. Geniet ervan.'

Natuurlijk zul je wel nooit zo'n kaartje krijgen. Maar je krijgt misschien wel zo'n cadeau — iets indrukwekkends, maar zonder echte betekenis.

Hoe kun je ervoor zorgen dat een cadeau dat je geeft iets betekent voor de persoon die het ontvangt? Wat het cadeau ook is, het gaat erom hoeveel aandacht je eraan besteedt, hoeveel ervan uit je hart komt, of wat voor opoffering het betekent.

Een paar voorbeelden. Een welgemeend gedicht waar je dagenlang aan hebt gewerkt, of een avond gratis babysitten zodat je ouders wat tijd met elkaar kunnen doorbrengen, betekent waarschijnlijk meer voor iemand dan een cadeau dat je in vijf minuten hebt gekocht — ongeacht hoeveel het gekost heeft.

De Amerikaanse auteur en filosoof Ralph Waldo Emerson heeft geschreven: 'Ringen en juwelen zijn geen cadeaus, maar excuses voor cadeaus. Het enige [ware] cadeau ben jezelf.' (*The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson* [1929], p. 286.)

Christus heeft ons geleerd hoe we moeten geven. Het lijkt wel of je overal in de Schriften verhalen tegenkomt over de Heiland die iets voor een ander deed of iets van Zichzelf gaf. Hij nam de tijd om door vragen te beantwoorden. Hij sprak zijn talenten aan om de mensen het evangelie te leren en de zieken te troosten. Hij gaf liefde om anderen onzelfzuchtig te dienen. Wij kunnen ook iets van onszelf geven door middel van onze tijd, talenten, diensten en liefde.

Christus heeft ons bovendien het allergrootste cadeau gegeven: de kans om het eeuwige leven te krijgen door zijn verzoening (zie LV 14:7). Wij kunnen geen verzoening doen voor anderen, maar de cadeaus die we geven, zouden andere mensen iets over het cadeau van Christus kunnen leren. Hier volgen enkele ideeën. Veel ideeën zijn ingestuurd door onze lezers. Zie ook 'Zelfgemaakt kerstfeest' op blz. 6 van deze uitgave.

☆ Geef een plaat van Jezus en schrijf er een schriftuurplaats bij en wat de Heiland voor je betekent.

Christus heeft ons het ultieme cadeau gegeven: de verzoening. Wij kunnen anderen cadeaus geven die van Christus en zijn cadeau getuigen.

Iets van jezelf geven, zoals Christus heeft gedaan, betekent je tijd, talenten en liefde aanspreken.

Dat een cadeau duur is, garandeert niet dat het iets betekent voor de persoon aan wie je het geeft.

Denk eens over je cadeau na. Wat zou de ontvanger echt willen, leuk vinden of nodig hebben?

Je diensten aanbieden kan een zinvol cadeau zijn. Bied aan om te helpen met karweitjes of andere taken.

FOTO CRAIG DIMOND; GEËNSCENEERD

✯ Geef 'dienstenbonnen' waarop je hulp aanbieden bij karweitjes of andere taken.

✯ Doe iets om je familie te laten zien dat je van ze houdt.

✯ Vergeef iemand iets, of vraag iemand om vergeving.

✯ Schrijf een bemoedigende brief.

✯ Geef iemand een boek-van-mormon.

✯ Doe samen met iemand iets wat hij of zij graag doet.

✯ Maak een schilderij, schrijf een gedicht, componeer een lied.

Als je echt nadenkt over wat je wilt geven, en je vervolgens iets van jezelf geeft, dan kost dat vaak meer tijd dan even naar de winkel gaan. Dus maak uitgebreid plannen. Je zult merken dat het de extra moeite waard is, en dat je er geluk en een warm gevoel van de Geest voor terugkrijgt.

President David O. McKay (1873–1970) heeft gezegd: 'Het kerstgevoel is het Christusgevoel, dat ons hart laat opzwellen in broederlijke liefde en vriendschap, en dat ons aanspoort tot dienstbetoon.' (*Gospel Ideals* [1953], p. 551.)

LEZERS

De belangrijkste cadeaus komen soms niet uit de winkel. Sommige cadeaus die je kunt geven, en die iets bijzonders hebben dat in de winkel gekochte cadeaus niet hebben, zijn vriendelijkheid en naastenliefde. Wij trekken lootjes met de naam van een gezinslid en vullen dan kleine zakjes met bemoedigende briefjes of een bon voor een dienst die we kunnen verrichten, en misschien wat snoep.

Briana Deaver (14), wijk Rocklin 4, ring Rocklin (Californië)

We hebben veel waardevolle cadeaus, maar het belangrijkste cadeau dat we iemand kunnen geven is een boek-van-mormon en ons getuigenis van de waarheid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. En als we elkaar begroeten met een dankbaar hart en een oprechte ziel, is het net of we het liefhebbende gezicht van onze Heiland zien.

Phyllishena Faamoe Savelio (19), wijk Lalovi, ring Upolu-West (Samoa)

Ik wilde dit kerstfeest iets voor mijn jongere broer maken dat aangaf hoeveel hij voor mij betekent. In de tijdschriften van de kerk vond ik de oplossing. Bijna elk artikel bevat een kader met een citaat en een afbeelding. Met karton erachter en cadeaupapier eromheen zijn het fantastische boekenleggers. Ik heb ook een doos in mooi papier gepakt om de citaten in te bewaren.

Jenny Maynes (16), wijk Geneva, ring Naperville (Illinois)

De cadeaus die ik wil geven, heb ik zelf gemaakt. Bijvoorbeeld een gedicht of een zelfgemaakt kaartje om ze te vertellen hoeveel ik van ze houd. Het gaat mij om niet de kosten, maar om de gedachte die erachter zit.

Carol T. Vallo (21), gemeente Calasiao 2, district Calasiao (Filipijnen)

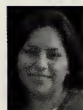
Net als de Heiland kunnen wij onze naasten een cadeau van onschatbare waarde geven — onze liefde. Cadeautjes zijn aan verval onderhevig, maar de vreugde die we krijgen als we weten dat er iemand om ons geeft, is van oneindige en onschatbare waarde.

Luiz Henrique Keng Quieroz jr. (17), wijk Cariacica, ring Vitória (Brazilië)

‘Kunnen we eventjes de kerstcatalogi met hun dure cadeaus opzijleggen. Laten we zelfs even de bloemen voor moeder, de bijzondere das voor vader, de leuke pop, de trein met fluit, de langverwachte fiets en de Star Trek-boeken en -video’s vergeten, en ons richten op de blijvende cadeaus van God, [zoals] het geschenk van liefde.’

President Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium, ‘Gifts’, *Ensign*, mei 1993, p. 60.

Afgelopen Kerstmis kreeg ik een telefoontje van mijn vriend. Hij gaf zijn getuigenis van het evangelie en van onze Heiland. Ik was zo ontroerd dat ik het me nog steeds herinner. Op dat moment zag ik in dat juwelen, kleding of speelgoed niet de beste cadeaus zijn. Het beste cadeau is een getuigenis dat Christus onder ons geboren is, dat Hij de banden des doos verbroken heeft en dat Hij leeft.

Jephsey Lorena T. Cardenas (23), wijk Jardim Roberto, ring São Paulo-Parque Pinheiros (Brazilië)

WAT VIND JIJ?

Jongeren: stuur ons je antwoord op de onderstaande vraag en vermeld je naam, adres, wijk en ring (of gemeente en district). Stuur alsjeblieft ook een foto van jezelf mee, van minimaal 4 x 5 centimeter.

Questions and Answers 1/04
Room 2420, 50 East North Temple Street
Salt Lake City, UT 84150-3220, USA
cur-liahona-imag@ldschurch.org

Je antwoord moet uiterlijk 15 januari 2004 binnen zijn.

VRAAG

‘Ik ben niet aantrekkelijk. En zeg niet dat ik dat wél ben. Waarom heeft mijn hemelse Vader me dit gezicht en dit lichaam gegeven? Wist Hij niet hoeveel verdriet me dat zou doen?’ ■

‘Ik ben de ware wijnstok’

‘Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen’ (Johannes 15:5).

OUDERLING ANTHONY R. TEMPLE
Een van de gebiedszeventigen
Gebied Noord-Amerika-Noordoost

Al vroeg in ons huwelijk hebben mijn vrouw en ik een groentetuin aangelegd. We wisten maar weinig van tuinieren, maar we meenden dat een hoekje achterin onze tuin er vruchtbaar uitzag. En dat was het ook. Op de ene plek plantten we een sierkalebas. De takken groeiden bijna zonder enige verzorging tot ze zo’n tien tot vijftien meter bovenkant van een lang hek bedekten. De kalebassen waren gigantisch. Het was een ongelooflijk resultaat voor beginners.

In de Schriften lezen we vaak over wijngaarden en wijnstokken. Maar druiven kweken is niet zo makkelijk als sierkalebassen kweken. Je hebt het juiste klimaat en de juiste verzorging nodig om een vruchtbare wijngaard in stand te houden.

Druiven waren een belangrijk onderdeel van de vroeg-Hebreeuwse cultuur. En de tafelbergen en heuvels in het Heilige Land waren de ideale plek voor het kweken van druiven. De grond werd voorbereid, de wijnstokken werden op de heuvels geplant, en de wijngaarden werden zorgvuldig omheind om ongewenste dieren en mensen buiten te houden. De wijnstokken werden zo gekweekt en gesnoeid dat ze zoveel mogelijk vrucht zouden dragen.

Snoeien is misschien wel het belangrijkste bij het kweken van druiven. Takken die geen vrucht dragen, worden afgesnoeid. Als de hoofdstam van een wijnstok een bepaalde hoogte heeft bereikt, wordt de top eraf gesnoeid om de wijnstok te dwingen zijtakken aan te maken. Door de wijnstok op die manier te snoeien en vorm te geven, wordt er groeikracht naar de nieuwe takken geleid. Als vervolgens die zijtakken zich ontwikkelen, brengt elk net zoveel vruchten voort als de enkelvoudige stam zou hebben voortgebracht. De stevige stam van de wijnstok, die diep in de aarde geworteld is, verschaft al die lange, vruchtdragende uitlopers de benodigde voeding.

Wij moeten onze geestelijke voeding van Jezus Christus krijgen. Hij is de bron van alle waarheid en goedheid.

ILLUSTRATIE CARY HENRIE; CARL HEINRICH BLOCH, *HET LAATSTE AVONDMAAL* (DETAIL), MET TOESTEMMING VAN HET NATIONAAL HISTORISCH MUSEUM TE FREDERIKSBORG, HILLERØD (DENEMARKEN)

Symboliek van de wijngaard en de wijnstok

Wijngaarden worden vaak symbolisch gebruikt in de Schriften. In het boek van Johannes gebruikt de Heiland de wijnstok als symbool om de aard te beschrijven van zijn relatie met hen die zijn discipelen wilden worden.

Voordat Hij Getsemane verliet leerde de Heiland de apostelen hoe zij moesten leven als ze zijn discipelen wilden blijven. Hij leerde ze op dat gewijde moment onder meer dat hun leven in Hem en in zijn leringen geworteld moet zijn.

'Ik ben de ware wijnstok en mijn Vader is de landman.

'Elke rank aan Mij, die geen vrucht draagt, neemt Hij weg, en elke rank die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat zij meer vrucht drage. (…)

'Blijft in Mij, gelijk Ik in u. Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij niet, indien gij in Mij niet blijft.

'Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen.

'Wie in Mij niet blijft, is buitengeworpen als de rank en is verdord, en men verzamelt ze en werpt ze in het vuur en zij worden verbrand.

'Indien gij in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u geworden.

'Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt en gij zult mijn discipelen zijn' (Johannes 15:1–2, 4–8).

Deze gelijkenis bevat twee belangrijke beginselen. Ten eerste moeten we geworteld zijn in Christus. Zijn we dat niet, dan zullen we geen vrucht dragen (zie vs. 4). Als ons leven niet overeenstemt met de leringen van de Heiland,

is het net zo onwaarschijnlijk dat we goede vruchten dragen als dat een tak die van de wijnstok wordt verwijderd vrucht draagt. Ten tweede, zelfs als we rechtschapen leven, hebben we de Landman toch nog nodig, want Hij kent ons door en door, en ziet wat wij niet zien, zodat Hij kan ons zuiveren, snoeien en reinigen (zie vs. 2). Hoewel dat snoeien soms hard kan lijken, gaan we uitsluitend daardoor meer vrucht dragen.

Dat snoeien overkomt ons op verschillende manieren. We kunnen een ziekte of lichamelijke handicap krijgen. We kunnen onvervulde verwachtingen hebben. Een afgebroken relatie of de dood van een dierbare kunnen ons verdriet bezorgen.

Maar wat aanvankelijk zo'n verdrietige gebeurtenis leek, kan ertoe leiden dat wij groeien als we door die gebeurtenis meer op de Heer gaan vertrouwen en we onze prioriteiten herzien. Door zulke moeilijke ervaringen kunnen we meer vrucht gaan dragen, of meer op onze Heiland gaan lijken — op de ware wijnstok.

Snoeien overkomt ons op verschillende manieren. We kunnen een ziekte of lichamelijke handicap krijgen. Een afgebroken relatie of de dood van een dierbare kunnen ons verdriet bezorgen. Maar wat aanvankelijk zo'n verdrietige gebeurtenis leek, kan ertoe leiden dat wij groeien als we door die gebeurtenis meer op de Heer gaan vertrouwen en we onze prioriteiten herzien.

Een ervaring met snoeien

Het is in de loop van mijn leven vaak nodig geweest om mij te snoeien. Een voorbeeld. Enkele jaren geleden verwachtte ik promotie binnen het bedrijf waar ik werkte. Ik vond dat ik de benodigde ervaring, vaardigheden en dienstjaren had, en ik hoopte dat ik de voor de hand liggende keus was.

Op dat moment hadden we een nieuwe topmanager in ons bedrijf die andere prioriteiten en doelen had dan ik. Hij verwachtte onder meer van al zijn hogere managers dat zij niet alleen door de week, maar ook in het weekend werkten. Ik was toen ringpresident en ik wist dat ik, om de leden van mijn ring het beste te kunnen dienen, een bepaalde hoeveelheid tijd aan mijn kerktaken moest besteden.

Toen de promotie waarop ik had gehoopt niet kwam, had ik moeite om mezelf ervan te weerhouden verbitterd te raken. Wat een teleurstelling! Ik besloot dat ik gewoon door moest gaan en moest proberen alles zo goed te doen als ik kon, en dat ik een positieve houding moest houden. Maar mijn gevoel van eigenwaarde was in het geding gekomen. Mijn kwaliteiten waren in twijfel getrokken. Andere kerkleiders die ik kende, leken de combinatie van een veeleisende kerkroeping en een tijdrovende baan wel goed aan te kunnen.

In een zwak moment vroeg ik me zelfs af of ik er wel verstandig aan had gedaan zoveel tijd aan de kerk te besteden. Toen besloot ik dat ik moest vaststellen wat er nu werkelijk belangrijk was. Ik begon niet alleen naar mijn capaciteiten te kijken, maar ook naar mijn beperkingen. Ik kon zien dat de tijd die ik aan mijn kerktaken besteedde nodig was, en dat ik waarschijnlijk de combinatie van de baan die ik wilde en mijn kerkroeping niet aan had gekund.

Ik denk dat de Heer me duidelijk maakte dat ik moest kiezen en dat ik zou moeten blijven kiezen. Als ik had besloten extra tijd aan mijn werk te besteden om promotie te krijgen, zou ik me aan het werk van de Heer hebben onttrokken. Als ik er nu op terugkijk, zie ik wat een zegen het voor me was om zoveel tijd aan de kerk te besteden. De jaren die volgden waren zeer bevredigend. Ik had me nog nooit zo dichtbij de Heer gevoeld. Mijn getuigenis werd versterkt. Mijn band met de andere heiligen in het gebied was een grote zegen, en ik ben ervan overtuigd dat ik meer vrucht ging dragen dan ik anders zou hebben gedaan.

Stevig in Christus geworteld

Wij mogen verwachten gedurende ons leven meermalen gesnoeid te worden. Maar is het niet fantastisch te weten dat een alwetende Vader onze ontwikkeling in de gaten houdt en dat Hij ons voedt en goed voor ons zorgt?

Wij moeten onze geestelijke voeding van Jezus Christus krijgen. Hij is de bron van alle waarheid en goedheid. Zonder Hem kunnen we niets doen (zie Johannes 15:5). Concentreren we ons op Christus en zijn evangelie, dan worden we vervuld met zijn licht. Dan worden de vruchten van de Geest aan ons gemanifesteerd en komen de zegeningen (zie Johannes 15:7; Galaten 5:22–23). Laten wij, in ons streven om ons volle potentieel te verwezenlijken, dagelijks aan Christus denken en zijn voorbeeld navolgen totdat wij stevig in Hem, de ware wijnstok, geworteld zijn. ■

ILLUSTRATIE CARY HENRIE

Kirtland gerestaureerd

Dankzij onlangs gerestaureerde historische locaties kunnen we ons voorstellen hoe de kerk hier tegelijk is gebloeid en pijn heeft geleden in de periode tussen 1831 en 1838.

Er staat aan de Stoney Brook weer een potasbranderij, net als in de tijd toen de eerste heiligen der laatste dagen zich in Kirtland vestigden. De branderij (achtergrond) is een van de gebouwen die De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Kirtland (Ohio) heeft gerestaureerd. De profeet Joseph Smith (rechts) verhuisde in 1831 de pasgestichte kerk van de staat New York naar Ohio.

Het huisje (uiterst rechts) van bekeerlingen uit die tijd, Newel K. en Elizabeth Ann Whitney, had aan de achterkant een zomerkeuken, een eenpersoonsslaapkamer op de begane grond, waar de tante van zuster Whitney vaak logeerde, en een open tussenverdieping waar Newel, Elizabeth Ann en hun kinderen sliepen.

FOTO'S WELDEN C. ANDERSEN; ALVIN GITTINS, *JOSEPH SMITH*

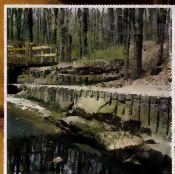

De potasbranderij (achtergrond), die gesticht was door Newel K. Whitney, was van levensbelang voor de economie van het stadje. In de branderij maakten de inwoners van hun hout-, haard- en andere as een nuttige grondstof. Er werd water uit de rivier gebruikt om loog uit de as te trekken, wat vervolgens tot kaliumcarbonaat (inzet onder) werd verwerkt, dat werd verkocht voor ongeveer honderd dollar per vat. Kaliumcarbonaat was een belangrijk ingrediënt bij de productie van artikelen zoals zeep, glas, papier, kruit en lederwaren.

Van 1833 tot 1836 concentreerden de heiligen zich op de bouw van de Kirtland-tempel (inzet boven), nu eigendom van de Gemeenschap van Christus. Hyrum, broer van de profeet, begon het werk door met een zeis het graan op de bouwplaats te maaien terwijl anderen een hek ontmantelden. Later hieuwen arbeiders stenen in een nabijgelegen groeve (inzet midden). De inwijding van de tempel ging gepaard met hemelse manifestaties. Op 3 april 1836 verscheen de Heiland in de Kirtland-tempel aan de profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery. Vervolgens verschenen Mozes, Elias en Elia en herstelden de sleutels van het priesterschap.

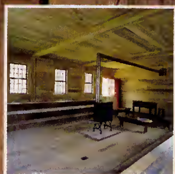

Op het bovenstaande kaartje ziet u het historische Kirtland in gerestaureerde staat. De houtzagerij (achtergrond), door heiligen der laatste dagen op grond van Newel K. Whitney gebouwd, was niet particulier, maar eigendom van de kerk. Hiermee kwam de kerk, die niet voldoende geld had, aan de financiële middelen om de tempel te bouwen in de stijl die in de openbaringen was voorgeschreven. Bovendien verschafte het de vele heiligen der laatste dagen die in Kirtland arriveerden werk. De zaag en de draaibank (inzet boven) werden aangedreven met een waterrad. Hout dat hier verwerkt was, is gebruikt voor de tempel en andere gebouwen. De oorspronkelijke houtzagerij brandde begin jaren 50 van de negentiende eeuw af.

De school (inzetten midden en onder) was het middelpunt van activiteiten. De schoolkinderen speelden buiten balspelletjes, een spel dat *mumblety-peg* heette en knikkerspellen. Het lesmateriaal bestond uit een spellingboek, een leesboek, een rekenboek en een lei. De leerlingen sneden hun eigen griffels uit speksteen. Op zondag hielden de heiligen hun diensten vaak in het schoolgebouw.

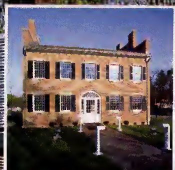

Newel K. Whitney, met zijn winkel (achtergrond en inzet midden) en potasbranderij was al helemaal gevestigd toen de profeet Joseph Smith en zijn vrouw Emma in februari 1831 arriveerden. Het echtpaar Whitney stelden royaal hun middelen beschikbaar aan de kerk. Toen de profeet in de winkel woonde (inzet boven) ontving hij veel belangrijke openbaringen die nu in de Leer en Verbonden staan. En in de bovenkamer van de winkel kwam de school der profeten bijeen. In Kirtland heeft de Heer de profeet ongetwijfeld met het leggen van het fundament van de kerk geholpen.

John Johnson had een herberg (inzet onder) vlakbij de winkel van Whitney. Hoewel ze uiteindelijk de kerk verlieten, waren de Johnsons bekeerlingen die een belangrijke invloed ten goede hadden op de kerk in haar begintijd. ■

Kerstmis met een dominee

Blaine K. Gehring

Het was 1967 en ik was op zending in Hildesheim (Duitsland). Kerstmis naderde snel en ik zag ernaar uit, want kerstavond was een zondag, en we hadden een fijne dienst en andere passende en bijzondere vieringen gepland.

Twee weken vóór Kerstmis werd ik echter overgeplaatst naar Rendsburg. Mijn collega, ouderling Fadel, en ik waren daar allebei nieuw, en ik vroeg me af hoe de leden daar waren en hoe we Kerstmis zouden vieren.

We kwamen er al gauw achter dat de gemeente Rendsburg weinig leden had en dat er, afgezien van een speciale avondmaalsdienst, weinig gepland was voor kerstavond. Onze kostvrouw, een lid van de kerk, nodigde ons uit voor het eten op kerstdag. Ik dacht dat dat wel zo'n beetje mijn hele kerstviering zou zijn. Maar al gauw veranderde er het een en ander.

De vorige zendelingen hadden een lijst achtergelaten met de namen van enkele mensen die hadden gezegd dat de zendelingen mochten terugkomen. Omdat de mensen zo druk bezig waren, hadden we in de periode voor de Kerst niet veel succes met het vinden van nieuwe contacten, dus meenden we dat die namen een goed aanknopingspunt

Mijn collega zaten bij dominee Lübbert en vroegen hem naar zijn werk. Vervolgens spraken we over ons werk.

vormden. We begonnen bij mensen op de lijst langs te gaan. Toen we naar het adres van Frau Lübbert gingen, werden we begroet door een vriendelijke, opgewekte dame. Ze vroeg ons binnen en we vernamen dat ze de weduwe van een Lutherse dominee was die eerder dat jaar was overleden. Haar zoon was ook dominee. Hij zou thuiskomen voor de kerst en voor hen allebei zou het hun eerste kerstfeest zonder hun echtgenoot en vader zijn. En toen vroeg ze, met fonkelende ogen, of we kerstavond met hen wilden doorbrengen. Daar we geen andere afspraken hadden, stemden we toe.

Het werd kerstavond en we hadden een fijne avondmaalsdienst waarin we het over de Heiland hadden en luisterden naar het kerstverhaal. Toen mijn collega en ik het avondmaal bedienden, dachten we aan de Heiland die zijn leven voor ons had gegeven.

Na de dienst zouden we de Lübberts treffen in de Lutherse kerk. Toen we door het park liepen, begon er net sneeuw te vallen. We bleven staan om naar ouders te kijken die met hun kinderen schaatsten op de bevroren vijver. We zagen hier en daar kerstlichtjes en hoorden kerkklokken de kerstavonddienst aankondigen.

De Lübberts wachtten ons op in hun kerk. We genoten van de fijne geest, luisterden naar de dominee en zongen kerstliederen in een kerk die ouder was dan sommige van die liederen. En 'Stille nacht' zingen in de oorspronkelijke taal maakte de gelegenheid extra bijzonder.

Na de dienst stapten we in de auto van dominee Lübbert en reden naar hun huis. Frau Lübbert had een gans voor het diner bereid, en terwijl zij de laatste hand legde aan de maaltijd, zaten mijn collega en ik bij dominee Lübbert en vroegen hem naar zijn werk. Hij vertelde over zijn activiteiten in een beweging die de christelijke kerken bijeen wilde brengen. Velen hadden dezelfde droom, maar anderen werkten tegen en bestreden de beweging.

Vervolgens spraken we over ons werk. We vertelden hem van het Boek van Mormon en de herstelling van de kerk. We vertelden hem van hedendaagse profeten, en spraken over Jezus Christus en getuigden van Hem als onze Heiland. Er was geen enkele vijandschap tussen ons. We kleineerden elkaars overtuiging niet. Nu ik eraan denk, komen mij de woorden van 2 Nephi 25:26 in gedachten. Wij spraken letterlijk 'van Christus, [en] verheug[d]en ons in Christus' die kerstavond. Hij was het middelpunt van onze aandacht. Hij was het doel van onze samenkomst.

Toen we ons hoofd bogen voor een zegen over het eten, vroeg dominee Lübbert om een zegen over zijn mededienstknechten in Christus, dat wij geleid zouden worden naar hen die Jezus zochten. Het was een heerlijke maaltijd, met gebraden gans en alles wat daarbij hoort, en speciale Duitse desserts.

Het is traditie in Duitsland dat de ouders zich terugtrekken in een aparte kamer waar de boom versierd is, waar zij de kaarsjes in de boom aansteken. Dan mogen de kinderen binnenkomen en zien zij de boom en hun cadeaus. Dus Frau Lübbert trok zich terug in de woonkamer en sloot de grote schuifdeuren. Kort daarna deed ze de deuren open en nodigde haar 'zoons' uit om binnen te komen.

Toen we de kamer binnenkwamen, kwam het enige licht van de kaarsjes in de kerstboom. Frau Lübbert gaf mijn collega en mij onze cadeaus: wat snoep en een boek als aandenken van Rendsburg. Vervolgens gaf ze haar zoon zijn cadeaus en namen ze even de tijd om herinneringen op te halen aan hun man en vader. Daarna sloegen we de Bijbel open bij Lucas en lazen het kerstverhaal. De Geest raakte ons allen en getuigde nogmaals van de goddelijke boodschap in die verzen. Toen we kerstliederen zongen, getuigden de woorden tot ieder van ons van de liefde die wij allen hadden voor Jezus Christus, zijn leven, zijn leringen en de grootste van alle gaven — zijn zoenoffer.

Ik geloof dat mijn voeten de grond niet eens raakten toen we naar de bushalte liepen. De kerstman was niet gekomen. Ik had me niet gehaast om cadeaus te kopen. Ik was niet naar een concert geweest en had geen traditionele kerstfilm gezien. Mijn familie was ver weg en mijn pakjes van thuis waren te laat vanwege mijn overplaatsing. Maar ik was gelukkiger dan ik ooit op kerstavond was geweest. Voor de eerste keer in mijn leven was mijn kerstfeest helemaal op Christus gericht geweest. En het enige geschenk wat ik had gegeven, was mijn getuigenis van Hem. ■

Blaine K. Gehring is lid van de wijk East Mill Creek 4, in de ring Salt Lake-East Mill Creek.

ILLUSTRATIE DANIEL LEWIS

> ***Ik haastte me naar het huis van mijn ouders en zag dat mijn vader nauwelijks kon ademhalen; hij had prikkelingen in zijn arm en verschrikkelijk pijn in zijn borst. Het was een hartaanval!***

'Lees je patriarchale zegen!'

Célia Augusto de Souza

Bij ons thuis hebben we een kersttraditie om eind oktober of begin november het huis te versieren, zodat de geest van het kerstfeest eerder komt en langer blijft. Maar in 1993 werkte het niet.

In oktober ontdekte ik dat ik in verwachting was. Ik had al twee kinderen — een dochtertje van vier en een zoontje van twee — en we zaten in uiterst moeilijke financiële omstandigheden. 'Hoe gaan we nog een kind onderhouden?' vroeg ik me af. Toen de zwangerschapsmisselijkheid inzette, begon ik te klagen en te morren tegen de Heer en bad ik niet meer. Ik versierde het huis niet, zoals ik andere jaren had gedaan. Ik wilde niet aan de geboorte van de Heer Jezus Christus denken. Voor mij zou er dat jaar geen Kerstmis zijn.

Mijn moeder houdt elk jaar een banket op 25 december om de hele familie bij elkaar te brengen. Maar toen ik dat jaar met alle anderen aan tafel ging zitten, kon ik niets eten. Ik werd overal misselijk van. Ik was zo verdrietig en verbitterd dat ik nauwelijks meedeed aan de gesprekken, en al gauw keerde ik terug naar huis.

Enkele uren later kwam mijn broer naar mijn huis gerend om me te vertellen dat mijn vader zich niet goed voelde. Ik haastte me naar het huis van mijn ouders en zag dat mijn vader nauwelijks kon ademhalen; hij had prikkelingen in zijn arm en verschrikkelijk pijn in zijn borst. Het was een hartaanval! Ik spoorde mijn broer aan om mijn vader naar het ziekenhuis te brengen.

Ik ging terug naar huis en vroeg mijn man te bidden dat mijn vader niet zou sterven. Hij zei dat ik degene was die zou moeten bidden. Maar ik had al vele dagen niet gebeden en meende dat mijn hemelse Vader mijn gebed niet zou verhoren. Mijn man zei, heel verstandig, dat het tijd was dat ik Hem om vergiffenis vroeg.

Ik knielde en weende bitter. Mijn vader was stervende en op weg naar het ziekenhuis, en ik smeekte mijn Vader in de hemel om hem die kerst niet te laten doodgaan. Wanhopig smeekte ik de Heer om vergiffenis, en een stem fluisterde in mijn oor: 'Lees je patriarchale zegen!' Hoe kon ik nou op zo'n moment aan mijn patriarchale zegen denken? Maar de ingeving kwam terug en moedigde mij sterk aan om de zegen te lezen.

Ik stond op, pakte een kopie van mijn patriarchale zegen, en begon die te lezen. Toen gebeurde er iets verbazends. Ik besefte dat er in de zegen verscheidene malen werd gezegd dat ik een geliefde dochter van onze hemelse Vader ben en van mijn aardse ouders, en dat als ik mijn ouders op aarde eer, Hij hun leven zal verlengen, dat zij de kans zullen krijgen om mijn kinderen op te zien groeien, en dat zij zich met mij in ons nageslacht zullen verheugen.

Toen ik dat las begon ik het begrijpen. Mijn vader had mijn ongeboren kind nog niet gezien, noch had hij het zien opgroeien. Hij zou nog niet sterven, besefte ik. Mijn zegen was die dag mijn antwoord. Ik knielde nogmaals neer, dit keer om mijn Vader in de hemel te danken voor dat uiterst bijzondere kind — mijn zoon Guilherme — dat ik droeg.

Soms zijn we zo blind en zo zelfzuchtig! En onze hemelse Vader staat ons, in zijn vriendelijkheid en liefde, toe om te leren en te groeien door onze beproevingen. Ik dank Hem voor elke dag dat Hij mij met mijn familie laat leven — met mijn drie lieve kinderen, mijn man en mijn ouders. Ik weet dat God leeft, dat Jezus Christus leeft, en dat Zij mij liefhebben en veel geduld met mij hebben. ■

Célia Augusto de Souza is lid van de wijk Vila Sônia, in de ring São Paulo (Brazilië).

Het cadeau van de vrachtautochauffeur

Norma J. Broadhead

'Ik hoef dit jaar niet te werken met Kerstmis', zei mijn man, Ken. Hij was vrachtautochauffeur, en al jarenlang hadden de kinderen en ik halve kerstfeesten en soms late kerstfeesten vanwege zijn werk. Maar nu waren alle kinderen getrouwd en hadden we ze aangemoedigd om Kerstmis thuis door te brengen, zoals wij zelf hadden gedaan toen we een jong gezin hadden.

Ik hoefde niet lang na te denken om een vader te bedenken die met Kerstmis zou moeten werken, dus zei ik tegen Ken: 'Weet je nog hoe het was als je met Kerstmis niet bij ons kon zijn? Ik red me wel als jij werkt, dan kan er een vader met kleine kinderen met de kerst thuis bij zijn gezin zijn.'

'Weet je het zeker? Dan ben je helemaal alleen.'

'Ik red me wel.'

Ken zei de vervoerscoördinator dat hij met Kerstmis zou werken zodat een jonge vader thuis kon blijven. Een andere vrachtautochauffeur die erbij stond, hoorde het gesprek. 'Als jij dat doet,' zei hij, 'dan doe ik het ook. Ik heb geen kinderen thuis.'

Zo gebeurde het. Toen hoorde een andere chauffeur ervan en bood aan om ook met Kerstmis te werken. Zo kwam het dat drie oudere vrachtwagenchauffeurs drie dagen werkten in zo'n beetje het slechtste weer dat we in ons gebied ooit gezien hadden, en dat drie vaders van jonge kinderen thuis konden blijven bij hun gezin.

En ik? Ik zag de sneeuw vallen en wist dat Ken weliswaar niet in dat koude weer buiten hoefde te zijn, maar dat hij daarvoor gekozen had. En ik dacht aan onze tien kinderen en aan de kerstfeesten die we samen hadden gehad — vooral de kerstfeesten toen we hun papa niet bij ons hadden.

Dus zat ik drie dagen lang te lezen, naaien, kerstprogramma's op tv te kijken, eenzame maaltijden te nemen, naar de uitgepakte cadeautjes te kijken, en een vredig, gelukkig kerstfeest door te brengen — dankbaar voor mijn man en voor zijn kerstcadeau aan iemand anders. ■

Norma J. Broadhead is lid van de wijk Millcreek 5, in de ring Salt Lake-Millcreek.

Ken en twee andere oudere vrachtwagenchauffeurs werkten drie dagen in zo'n beetje het slechtste weer dat we in ons gebied ooit gezien hadden, zodat dat drie vaders van jonge kinderen thuis konden blijven bij hun gezin.

Een CADEAU *voor alle* TIJDEN

OUDERLING DARWIN B. CHRISTENSON
van de Zeventig

Je hoeft niet tot Kerstmis te wachten om de cadeaus van vriendschap, liefde en dienstbaarheid te geven.

Mijn broer, zus en ik zijn opgegroeid in het plattelandsplaatsje Blackfoot, in Idaho. Mijn ouders hadden niet veel geld, maar dat weerhield ons er niet van om opgewonden te zijn over het kerstfeest. We werden dan 's ochtends heel vroeg wakker, slopen de slaapkamer van mama en papa binnen, en vroegen of we mochten opstaan. Dan zeiden ze met moede stem: 'Nee. Het is nog maar drie uur 's morgens. Ga terug naar bed.'

Dan klommen we terug in bed en wachtten en wachtten en dachten: 'Tjonge, het is nu waarschijnlijk al veel later.' En dan stonden we op en gingen mijn ouders vragen: 'Mam, pap, mogen we nu opstaan?'

En zij zeiden: 'Nee, het is nog maar tien over drie. Ga terug naar bed.' Het leek zo lang te duren voordat we eindelijk opstonden om het kerstfeest te vieren.

In die jonge jaren begonnen we het belang van de Heiland te begrijpen door het kerstfeest te vieren. Door een band met Hem te ontwikkelen, waren we in staat om goede keuzen te doen en veel fijns te krijgen.

Het cadeau van goede vrienden

Ware vriendschap was een van die cadeaus. Tijdens mijn kinderjaren had ik enkele goede vrienden. Het evangelie gaf ons een band en bijzondere leiders en leidsters hielpen ons om het goede te kiezen. We hadden een fantastische zondagsschoollerares, Eva Manwaring, die precies wist hoe ze om moest gaan met een groepje ruwe jongens. Ik denk dat er niet zoveel zusters waren die ons zouden hebben verdragen, maar zij wel. Haar man hielp ons in de scouting om onze onderscheidingen te halen. Ik ben dankbaar voor goede vrienden en leiders die mij hebben geholpen om het goede te kiezen, en vooral om te besluiten op zending te gaan.

Het cadeau van Brazilië

Toen ik pas als zendeling in Brazilië was aangekomen, hield ik meteen van het prachtige, groene land en de openhartige, liefdevolle, nederige mensen.

Het werk verliep vaak moeizaam. Vertegenwoordigers van een andere kerk zeiden tegen de kinderen dat ze stenen naar ons moesten gooien. We werden gevangengezet. Het was moeilijk voor mensen om lid van de kerk te worden, want hun buren negeerden hen dan. Dat was aan het eind van de jaren vijftig van de twintigste eeuw, toen de kerk nog niet eens een ring had in Brazilië.

Nu zijn er bijna tweehonderd ringen. Het was een geestelijke zegen om de wonderbaarlijke groei van de kerk in Brazilië te zien toen ik met mijn gezin als zendingspresident en als lid van een gebiedspresidium terugkeerde.

Toen mijn eerste zending voorbij was, keerde ik per schip terug naar huis. Toen ik aan dek stond en Brazilië achter de horizon zag verdwijnen, huilde ik. Ik vind het altijd fijn om terug te keren, maar afscheid nemen is er niet makkelijker op geworden.

Het cadeau van liefde

Toen ik terugkwam van zending, maakte ik op de ringconferentie kennis met een knappe vrouw, Sandra Joelene Lyon. We studeerden allebei aan de Idaho State University in Pocatello, maar woonden in Blackfoot. Het fijnste aan het forensen was dat Sandra en ik in dezelfde carpoolgroep zaten. Ik zag in dat zij een van Gods geliefde dochters was, en ik wist dat zij de juiste vrouw voor mij was. Op een dag, toen ik in de auto naast haar zat, zei

Door een band met de Heiland te ontwikkelen, waren we in staat om goede keuzen te doen en veel fijne gaven te krijgen.

Een eeuwig huwelijk was het grootste cadeau dat we elkaar konden geven.

ik: 'Weet je, eigenlijk moet je die zendeling van je gewoon de bons geven, want je weet heus wel dat je toch met mij trouwt.' Zo eenvoudig was het niet, maar enkele jaren later trouwden we.

We verloofden ons in december, en dat maakt de kersttijd erg bijzonder voor ons. Een eeuwig huwelijk was het grootste cadeau dat we elkaar konden geven. Mijn vrouw is een grote zegen en geeft mij, onze kinderen, hun huwelijkspartners en onze kleinkinderen cadeaus van liefde. Het is voor een groot deel haar liefde die onze familie bij elkaar houdt.

Het cadeau van priesterschapskracht

Toen we enkele jaren getrouwd waren, kregen Sandra en ik ons derde kind — een jongetje dat we Stephen noemden. Hij werd drie dagen vóór Kerstmis geboren. Na zijn geboorte bleken zijn longen niet goed te functioneren. Maar het was een dapper kereltje. Hij vocht voor zijn leven, de artsen achtten de kans dat hij het zou redden evenwel klein. Onze bisschop vroeg de hele wijk om samen voor onze zoon te bidden.

Maar het grootste cadeau dat ik op die bijzondere kerstavond kreeg, was dat ik in staat was hem te zalven. Toen ik dat had gedaan, had ik het gevoel dat ik naar Sandra's kamer in het ziekenhuis moest gaan en haar vertellen dat Stephen het zou redden en dat ze zich geen zorgen moest maken. Op kerstochtend zeiden de artsen tegen ons dat alles goed zou komen met Stephen. Ze hadden geen idee wat er was gebeurd. Het was een wonder. Ik ben erg dankbaar voor de kracht van het priesterschap. Wij beschouwen het feit dat Stephen het overleefde als een van de grootste kerstcadeaus die de familie ooit heeft gekregen.

Het grootste cadeau

Het grootste cadeau dat we met Kerstmis krijgen, is de herinnering aan de geboorte van de Heiland. Hij is ons cadeau van de Vader. Wie in zijn jeugd al dichtbij de Heiland blijft, neemt makkelijker de juiste beslissingen. Je wilt Hem niet teleurstellen. Als je een getuigenis krijgt als je jong bent, dan zul je zijn wonderbaarlijke offerande altijd waarderen.

Het is van essentieel belang om dichtbij de Heiland te blijven en te weten dat Hij er altijd voor je is en dat Hij altijd van je houdt. Als je zijn voorbeeld en leringen volgt, krijg je een heerlijk gevoel met Kerstmis, en heerlijke zegeningen in de eeuwigheid. Ik getuig dat de Heiland leeft. Vrolijk kerstfeest, geliefde broeders en zusters. ■

Wist je?

De levende Christus

'De levende Christus: het getuigenis van de apostelen' lezen, is één manier om dit kerstfeest dichter tot de Heiland te komen. Je vindt het in de *Liahona* (zie april 2000, p. 2–3), of achterin de nieuwe uitgave van *Voor de kracht van de jeugd*.

De jongevrouwen van de wijk Whitewater, in de ring Jonesboro (Georgia), hadden zich ten doel gesteld om 'De levende Christus' uit het hoofd te leren. De meisjes voelden de Geest toen ze meer over de Heiland te weten kwamen, en tot verrassing van de andere meisjes zeiden ze tijdens de getuigenisdienst van het JV-kamp van de ring de verklaring van de apostelen uit het hoofd op.

Samen met de apostelen getuigden zij 'dat zijn leven, waar de hele menselijke geschiedenis om draait, niet in Betlehem is begonnen en ook niet op Golgota is geëindigd. Hij is de Eerstgeborene van de Vader, de eniggeboren Zoon in het vlees, de Verlosser van de wereld. (…) Hij is het Licht, het Leven en de hoop van de wereld. Zijn weg is het pad dat leidt tot geluk in dit leven en tot het eeuwige leven in de wereld hierna. God zij dank voor de weergaloze gave van zijn goddelijke Zoon.' (*Liahona*, april 2000, p. 2–3.)

Tip voor leidinggevenden

Iets van jezelf geven is de ware geest van Kerstmis. Onze volmaakte Leider, Jezus Christus, heeft zijn leven gegeven waardoor wij in aanmerking kunnen komen voor Gods grootste gave — het eeuwige leven. Als je deze Kerstmis het verhaal van de geboorte van de Heiland leest, lees dan ook enkele verhalen over zijn aardse bediening. Je kunt je in je zoeken naar manieren om je dienstbaar te maken, laten leiden door zijn voorbeeld van onzelfzuchtig geven.

Het is in december gebeurd

Hieronder staat een aantal belangrijke gebeurtenissen in de geschiedenis van de kerk die in de maand december hebben plaatsgevonden.

23 december 1805: Joseph Smith jr. geboren in Sharon (Vermont).

5 december 1847: het Eerste Presidium gereorganiseerd in Kanesville (Iowa), met Brigham Young als president van de kerk, en Heber C. Kimball en Willard Richards als raadgevers.

9 december 1895: de eerste ring in Mexico georganiseerd in Colonia Juárez.

9 december 1978: de eerste voltijdzendelingen van de kerk arriveren in Ghana, en dopen 89 mensen.

IK VERKONDIG U GROTE BLIJDSCHAP

'Van alle aankondigingen in gewijde of wereldlijke literatuur is de aankondiging van de engel aan de herders die 's avonds bij hun schapen in het veld waren, een hele belangrijke:

' "En de engel zeide tot hen: Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen:

' "U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David" (Lucas 2:10–11).'

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'Een voorbeeld van liefde', *Liahona,* Dec. 1999, p.3.

MET DE KLOK MEE, VAN BOVEN: HEINRICH HOFMANN, *CHRISTUS EN DE RIJKE JONGELING* (DETAIL); BRUCE MARTIN, *EEN ENGEL VERSCHIJNT AAN DE HERDERS*; FOTO DON L. SEARLE; ILLUSTRATIE PAUL MANN; ALVIN GITTINS, *JOSEPH SMITH*; JAMES J. TISSOT, *DE GENEZING VAN DE LAMME IN DE TEMPEL*

De *Liahona* van december 2003 gebruiken

Onderwerpen in deze uitgave

K=*De Kindervriend*

Ideeën voor de gezinsavond

- 'De goddelijke natuur van Jezus Christus', p. 12: ouderling Orson F. Whitney begreep dat de slapende apostelen in zijn droom zijn eigen prestaties als jonge zendeling voorstelden. Vraag de gezinsleden om te bedenken hoe zij ervoor kunnen zorgen dat ze niet 'op [hun] post' sliepen.
- 'Tien redenen waarom ik van je hou', p. 10: lees over Erics kerstcadeau voor zijn familieleden; bespreek welke andere cadeaus familieleden elkaar kunnen geven.
- 'Ik zal zegen in overvloed over u afgieten', p. 18: vertel een of twee verhalen. Geef getuigenis van de wet van tiende. Vraag de gezinsleden te vertellen welke zegeningen zij hebben ontvangen door gehoorzaamheid aan deze wet.
- 'Getuige van God', p. K15: ouderling Henry B. Eyring vertelt over vrienden die de zendelingen weliswaar afwijzen, maar hem later bedanken omdat hij ze iets had aangeboden dat zoveel voor hem betekende. Vraag de gezinsleden hoe ze door dit verhaal hun angst kunnen overwinnen die hen ervan weerhoudt vrienden te vragen of ze meer over de kerk willen weten.

Kerstervaringen gevraagd

Wat geeft u dit jaar met Kerstmis? Als u een fijne kerstervaring te melden hebt, willen wij die graag voor Kerstmis hebben! Anoniem een goede daad gedaan? Hoe bent u dichter tot de Heer gekomen? Vertel de lezers van de *Liahona* alstublieft over uw ervaringen. Stuur uw ervaringen naar: **cur-liahona-imag@ldschurch.org**; of naar: Christmas Experiences, *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA.

FOTO CHRISTINA SMITH, GEËNSCENEERD

De bouw van de Kirtland-tempel, Walter Rane

Eind 1832, begin 1833 zegt de Heer tegen de heiligen: 'vestigt (…) een huis van God' (LV 88:119). In juni 1833 zegt de Heer: 'Het is mijn wil, dat gij een huis zult bouwen. Indien gij mijn geboden onderhoudt, zult gij macht hebben het te bouwen' (LV 95:11).

'Met de geboorte van het Kindje in Betlehem kwam er een grote gave, een macht die sterker was dan wapens, een rijkdom die blijvender was dan de munten van de Romeinse keizer. Dat Kind zou de Koning der koningen en de Heer der heren worden, de beloofde Messias, ja, Jezus Christus, de Zoon van God.' Zie president Thomas S. Monson, 'De geschenken van Kerstmis', p. 2.

DUTCH
4 02239 92120 8